

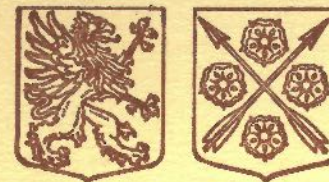
TIERPS TRYCKERI
AKTIEBOLAG
1959

Södermanlands-Nerikes Nation

MAJHÄLSNING

till landsmännen

32

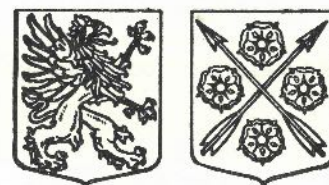
UPPSALA 1959

Södermanlands-Nerikes Nation

MAJHÄLSNING

till landsmännen

32

UPPSALA 1959

INNEHALL

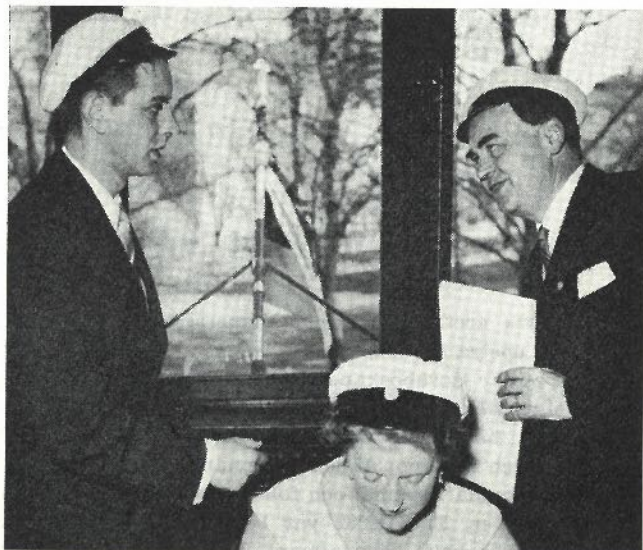
Från vår till vår	3
Landsmännen	16
Nationens ämbetsmän	22
Utgående balanser	24
In memoriam	26
»Det är inte jag som skall ha tack»	36
Ett 50-årsminne	38
Nationens studentbostäder	46
Veteranerna	51

Från vår till vår

Medio april förra året kunde söndagsflanerande strängnäsbor, utan att för den skull spetsa öronen, höra de egendomligaste läten ljuda ut över sin stad. Det var Hornboskapen som släppts ut på värbete och vid åsynen av musikpaviljongen i Strängnäs stadspark inte kunnat underlåta att ta denna i besittning för att med de för boskapen karaktäristiska uttrycksmedlen ge utlopp åt den begynnande våryran. Detta väckte också berättigad uppmärksamhet och folk strömmade till från omgivande gator och gränder. Egentligen var boskapen under hemtransport från Kävesta folkhögskola. Tillsammans med ett antal landsmän allt som allt lagom för att fylla en abonnerad buss hade södermanland-nerikingarna gjort ett traditionellt besök på folkhögskolan. Med en gästfrihet utan gräns hade rektorsparet Mårtensson tagit emot gästerna, som i sin tur svarade för ett underhållningsprogram i Bo Åbergs regi.

Som nationens representant vid Nylands nations årsfest hade förste kurator äran att gästa vännerna i Helsingfors. Jur. stud. Anders Risberg var årets stipendiat och hade vid tiden för årsfesten hunnit bli väl insatt i det nyländska levernet. Att även förste kurator på korta tre dagar fick god inblick däri svarade värdfolket för, som väl förstod att på bästa sätt mottaga inbjudna från när och fjärran.

Från sista april, som firades på sedvanligt sätt, skall bara antecknas att vårkvällen blev sällsynt vacker och kom att skänka studenternas värhyllning något av den nimbus, som i vanliga fall förmodligen blott den känner, som sitter hemma i jämn och skön rumsvärme och lyssnar till sången från Slottsbacken i radio. Många landsmän mötte upp till majmiddagen. Vid denna installerades hedersledamoten, landsantikvarie Ivar Schnell, vars uppskattade tacktal till nationen finns infört i årets majhälsning, och den engelska stipendiaten Julia Cooke och den tyska Anita Kreiling hälsades välkomna. Andre kurator, Stig Westlund, väckte jubel med ett spirituellt tal till hembygden och så småningom blev det dags att bege sig till Polacksbacken för nationsexercis.

Ivar Schnell installeras av Staffan Hansson, i förgrunden fru Inspektör.

Boskapen hade tränat flitigt större delen av läsåret. Lunda-karneval stundade den 10 och 11 maj. Genom en grasserande influensa, som starkt decimerat hjorden och nedsatt krafterna hos dem, som på karnevalsdagen kunde hålla sig på benen, motsvarade frampressade toner måhända inte vad som presteras då formen är god. Ingen spelade dock som »the Horncattle» tyckte Julia Cooke, som tillsammans med förste kurator, inbjuden av lundakollegerna, och fil. stud. Gunilla Thor, medföljde boskapsvagnen.

Sista vårlandskapet hölls den 13 maj. På detta valdes till förste kurator jur. stud. Jan Mårtenson och till klubbmästarinna fil. stud. Margareta Ericsson.

Vårbalen ägde rum den 17:de. Trots att den sålunda gick av stapeln senare än vanligt, så var tillslutningen mycket god. Den finländska stipendiaten »Poppy» Stenius, som anlänt någon vecka tidigare, hälsades officiellt välkommen. Gäst från Finland var dessutom Henrik Langenskiöld, festmarskalk vid Nylands nations årsfest. Några kårfunktionärer med sekreteraren jur. stud. Karl-Vilhelm Wöhler i spetsen och desas gäster från andra kårorter hörde även till de inbjudna.

Dagen efter vårbalen reste förste kurator till Göteborg för att som nationens representant delta i studentriksdagens förhandlingar. Vid hemkomsten därifrån väntade Rulle med en önskelista. Golven i nationshusets övre våning hade inte erhållit grundligare behandling på tjugo år och uppvisade betänkliga skönhetsfläckar. Förvaltningsdirektionen beslöt därför om slipning av golven på övre våningen. Ett annat ärende på listan, målning av väggarna i salong och musikrum, bordlades i avvaktan på ytterligare förslag hur väggarna lämpligen borde angripas.

Staffan Hansson kunde så dra sig tillbaka från kuratorsvärvet för att återuppta avbrutna studier. För Stig Westlund, som haft en hektisk vår med stor omsättning återspeglad i välskrivna siffror i kassajournalerna, återstod ännu en termin. Orvar Starbäck, som skött klubbmästar-sysslan med den äran, överlämnade sin förvaltning till med. kand. Hans Renck, som dock blott fick sköta ämbetet som vikarie för Orvar tills han nått stadgad ålder, vilket skedde före första höstlandskapet, varför Hasse Renck kunde väljas på detta. Efter två terminers uppoffrande arbete för nationen drog sig Kerstin Åberg tillbaka från klubbmästarinnebestyren. Per Olov Svedner var allt för värdefull för biblioteket för att inte väljas till bibliotekarie ytterligare ett år.

Den nya stadgan hade fungerat bra under sin första termin. Särskilt må understrykas, hur smidigt nationsnämnden kunnat arbeta med den mindre sammansättningen och att det anställda skrivbiträdet trots de svårigheter, som alltid följa med något nytt, varit en värdefull och tidsbesparande hjälp i nationsarbetet.

Så började då, efter all tornej och gamman, friden och lugnet lägga sig över den lilla staden, ett lugn som bara stördes av bondskjutsarnas skramlande färd ut mot vaksalaslätten och några kvardröjande studenters groggbersåer.

Med myndig elegans bröt academi-kamreraren Nordenborg den dagliga posten i nationshuset i sin egenskap av procurator.

Plötsligt en dag bröts tystnaden av en skara män med mässingsinstrument i teten. Det var några Södermanland-Nerikingar på väg till en av stadens restaurationer, ty man skrev den 14 juli. Senare om aftonen avancerade man i spridda formeringar mot Bastiljen, som intogs med hjälp av sprängämnen som välvilligt tillhandahölls av Nationens pyrotekniske procurator. Några försiktigt framryckande representanter för ordningsmakten bestuckos med grogg bland buskarna. Sedan gick man inomhus.

Den 3 augusti uppvaktades hedersledamoten och skalden »Jeremias i Tröstlösa» med blommor och tal på 90-årsdagen.

Vi har nu närmat oss slutet av augusti. I orangerierna hördes de glasklara astrakanerna dunsa i det daggiga gräset, men från musikrummet letade sig inte fullt så elegiska stämningar ut på S:t Larsgatan, ty hornboskapen var kommen.

Boskapen inledde raden av höstens succéer med ett framträdande vid Idrottsalliansens höstmässa, där man likt en David icke utan framgång stred om publikgunsten med Goliath i skepnad av flygvapnets förstärkta musikkår.

September gjorde sin entré. Liksom kajorna kraxande flockades kring domkyrkotornen från sommarbördiga gården, så började landsmännen samlas till Nationen och höstens trägna studiemödor.

En större skara recentiorer än aldrig tillförne, inte mindre än 93 st., anlände för att skrivas in. Kuratorerna blev tvunga att utsträcka mottagningarna till fyra per vecka för att hinna med inskrivningarna av de unga. De hade dock en god hjälp i Nationens nyanställda skrivbiträde, fru Elisabeth Sehlberg.

I början av september skrevs också nytt kontrakt med fru Dagmar Björnberg, nationens uppburna matmamma, som omedelbart satte igång att utspisa ett stort antal hungriga landsmän. Efter de erfarenheter nationen nu fått av sitt matlag kan det utan överdrift fastslås, att denna försöksverksamhet slagit utomordentligt väl ut, inte minst tack vare fru Björnbergs tillmötesgående.

Om aftonen den 17 september gav ämbetsmännen en recentiorsmottagning vid vilken man drack the och åhörde hornboskapen, vilkas prestationer var något i alla avseenden nytt för de flesta ungdomarna. Varje ämbetsman redogjorde sedan för sin uppgift inom nationen, och tillfälle gavs de unga att ställa frågor.

Höstterminens första landskap hölls den 23 september, varvid Jörgen Ahlinder och Per Giertz valdes till seniorer

Herrmiddagen avåts som sig bör en torsdag, den 25 september, varvid nationens Inspektor på ett av alla synnerligen uppskattat sätt pliktade för sen ankomst.

Den 4 oktober ingick, recentiores till skräck och varnagel, ty de skulle skändas. Redan på eftermiddagen inleddes övningarna genom

Recentiorsskändningarna var uppknäpplare än vanligt.

den traditionella fotbollsmatchen mellan seniorer och recentiorer. Dagen var grå och kall, men boskapen och en låda från bayerska bryggeriet eldade stämningen. Efter en lysande match segrade seniorerna fullt rättvist med 9 mål mot 0. I det segrande laget märktes främst domaren, Harald Rydberg, och Rulle. Bengt Magnusson och Arne Nilsson sprang också långt och mycket liksom Åke Boström och Stig Källström, medan Sven Fält stod lika fast som en klippa i målet, likt en nordisk Zamora den där aldrig kan överlistas.

Myten om idrottssportens hälsobringande egenskaper fick vid detta tillfälle ett grundskott, då undertecknad, efter att ha vältrat sig i vattnet framför de ungas målgård, fick uppsöka Akademiska sjukhuset för en längre tid. I det sammanhanget kan påpekas att nationens Skattmästare, Ewert Jonson, vid en nästan samtidig fotbollsmatch i sparbankens regi, ådrog sig en fotskada som krävde gipsning m. m.

Vi skola aldrig idrotta mer han och jag.

Vid aftonens högtidligheter placerades recentiorerna, i enlighet med gammal god tradition, i musikrummet med stora mjölkglas framför haklapparna. Från salongerna, där landsmännen dvaldes bland lärk-

pastejer och välska viner, skedde kommunikationerna per högtalare. Förste kurator höll ett manande tal vari bl. a. berördes de tre vägar som finns att vandra i Upsala, nämligen den breda som leder till Gilet, den smala och vindpinade upp till Carolina samt den gyllene medelvägen, den som, efter årets läsande, i maj månad bär till Flustret.

Sedan överskändarna Orvar Starbäck, Nils Grundén och Göran Sörbom fått utlopp för sina aggressioner, trädde dansen tills solen rann upp igen.

Under den tid i oktober förste kurator vårdade sina fotbollssviter, förde Stig Westlund nationsskutan med fast hand.

I början av november inbjöds Förste kurator av Abo studentkårs ordförande, Eero Ellenius, att bevista kårens årsfest. Som alltid blev vistelsen i Finland präglad av värdarnas stora gästfrihet och älskvärdhet. Tal utväxlades ömsom på svenska och ömsom, om än något trevande, på finska och band knötos. Vid den avslutande stora balen tyckte man sig försatt till en tidigare epok med prägel av ryska tsarväldet. Dansen gick efter dansprogram, som upptog pas de quatre, pas d'espagne, polonnaise, mignon m. m.

Under höstterminen hade tyvärr klubbmästarinnan, Margareta Ericsson, insjuknat, och som vikarie inträdde Birgitta Jansson.

Inför den stundande gåsmiddagen beslöt Nationen att inbjuda ett antal hedersledamöter efter ett visst, matematiskt system, till de större festerna, d. v. s. gäs- och majmiddag. Därigenom kommer samtliga hedersledamöter inom en viss tid att erhålla inbjudan till en av dessa fester. Man vill därigenom stärka sambandet mellan nationen och dess hedersledamöter. Av de sålunda inbjudna hade vi äran och glädjen att kunna hälsa landshövding Bo Hammarskjöld och professor Bertil Lindblad. Vidare deltog alltid lika vitale Matts Essén och, humoristisk som alltid, Fritiof Söderbäck.

Som en ringa erkänsla för deras betungande och krävande arbete hade Nationen också inbjudit arbetsutskottet i styrelsen för stiftelsen Södermanlands-Nerikes Nations studentbostäder, vars verksamhet behandlas på annat ställe i detta nummer.

I allt hade ca. 150 landsmän mött upp och stämningen var på toppunkten, alltifrån den inledande cocktailen i salongen till Richard Ringmars madagaskarkupletter på morgonsidan. Hornboskapen bidrog även till den allmänna yran och intet öga var torrt när Gåsen värdigt och pompöst bars in av uppsträckta servitriser till tonerna av den marsch av herr Voss, med vilken riksdagens högtidliga öppnande inledes. En händelse som såg ut som en tanke? Talet till kvinnan torkade inte in

Gåsmiddagen.

Från vänster: Fru Söderbäck, Professor Lindblad, Andre kurator, Inspektor, Direktör Söderbäck, Fru Mårtensson, Förste kurator.

men uteblev dock, varför Britt-Marie Mårtensson som representant för kvinnorna tog revansch genom att framföra sin strålande krönika. Vid den moderniserade baren, som dagen till ära försetts med både handtag och fotstöd, bläddrade ordförandena i Köpenhamns och Lunds studentkårer flitigt i drinklistorna. Där fanns också nylänningen Bengt von Bonsdorff, som är en flitig gäst hos oss liksom hans fader på sin tid var.

Höstens sista landskap inföll den 8 december, varvid konstnären, f. d. professorn Sven »X:et» Erixon, kallades till hedersledamot av nationen. Åke Frenander efterträdde Stig Westlund som andre kurator och till ny klubbmästare efter Hasse Renck utsågs Jan Verneholt medan Birgitta Jansson fortsatte sina klubbmästarinnesysslor. Landskapet beslöt vidare att höja Förste kurators arvode till 1.300:— per år och Andre kurators till ca. 1.515:—. Landskapsplikten avskaffades efter en livlig debatt.

Konstnären Sven Erixon

I december valdes Lennart Bodström till Sveriges Förenade Studentkårers ordförande.

Så närmade sig då till sist säsongens clou, vinterhalvårets stora symposium, Lucia. Kvällen före vidtog omfattande förberedelser runt om i staden bland nationens ämbetsmän och honoratiores. Rena nattskjortor letades fram, pedikyr verkställdes och en lång, kvalfylld väntan började. »Blir jag hägkommen eller ej, kanske skulle jag inte varit så hård den där gången». Så väcktes t. ex. undertecknad i sin spartanska sovkammare av ett tiotal unga damer i vita, sida kläder. Något i deras blickar och röster skvallrade dock mer om glögg än om kaffe. Nåväl, denna morgon återupplivades en tradition, som av någon anledning fallit i glömska. Förste kurator inviterades till Värmlands Nation, där man på ett otvunget och etnografiskt intressant sätt betonade det hedniska ursprunget till luciafirande. Ett förslag från den Södermanland-Nerikingske representanten angående inkorporering av Värmlands nation i vår och en förbindelselänk genom en kulvert under domkyrkan möttes av stor och uppriktig entusiasm. Den som lever får se.

Sedan Lucia, Margareta Ericsson-Wäsby, ånyo visat sig med sina tärnor om aftonen, släppte flickorna riktigt gäcken lös och framförde spexet »Indianen». Som en man framstötte såväl yngre som äldre landsmän, även de som gränat i juvenaleriets tjänst, att detta vore ett av de bästa spex som gått över nationens scen. Med hänsyn till dess genomgående höga kvalitet skall dock ingen nämnas före den andra.

I »Indianen» förekom även dessa negresser.

Efter en anslående ceremoni på vinden valdes Göran Inger till Lucas, en roll i vilken han nu liksom tidigare förtjuste åskådarna. Dessa julseder begrundades av Nylands Nations Förste kurator, Johan Lindberg, med vilken vi också förde givande konversationer om firandet av 50-årsjubiléet av utbytet mellan Nylands Nation och Södermanlands-Nerikes Nation.

Så slöt då till sist även denna fest, i sig utgörande ännu en pärla i nationens dionysiska minneshalsband, och liksom rön för himlens alla vindar begävo sig landsmännen hemåt, att fira jul.

Traditionsenligt hölls även en julgransplundring, som i år inföll den 9 januari. Ett tjugotal landsmän drack glögg, knäckte nötter och diskuterade helgens begivenheter. Vid de sedvanliga jullekarna deltog Rulle med framgång som björnen, den som sover. I ett anfall av värkänslor lät även Hornboskapen höra av sig med »Vårpotpourriet», vilket fick de närvarandes ögon att skimra på ett särskilt sätt.

Till sist bars granen ut och antändes, medan en licentiat ringde i telefonen och bad om polisens bistånd att släcka branden. Densamma lär ha stått i begrepp att rycka ut, ända tills den ringande råkade säga sitt namn.

Professor Sune Carlson

Under vårterminen inleddes det karolinska enväldet. Nationens Inspektor, Förste och Andre kurator samt Bibliotekarien förutom åtskilliga andra ämbetsmän befunnos komna från samma lärosäte, Karolinska Läroverket. Dessutom voro kuratorerna och bibliotekarien klasskamrater. Man talade om nepotism och det jäste bland massorna.

Nationens herrar samlades till ärtor och punsch den 29 januari, varvid dock Inspektor, vis av skadan, kom i rätt tid.

Nationen ordnade den 1 februari en fest för sina barn med vidhängande föräldrar. Det var en fröjd att se hur de unga tog sina första stapplande steg i den sal där deras fäder stapplat, även de.

Terminens första landskap hölls den 4 februari. Professor Sune Carlson kallades till nationens hedersledamot och Kerstin Åberg valdes till senior och vidare bestämdes bl. a. att nationens stadgar och reglementen skulle tryckas.

Sedan ett antal år har ett källarutrymme under Arkadien stått oanvänt. Detta sakernas tillstånd skulle dock inte vara länge till. Golvet målades grönt och en ljusrörslampa uppsattes och bordtennisbord och attiraljer anskaffades. Nationens driftige idrottsledare Göran Andersson lade upp en turnering och numera finns inte en enda träningstimme ledig. Kuratorerna satte upp ett pris till bästa flicka.

En maskerad gick av stapeln den 14 februari under arbetsnamnet »Tolvskillingsoperan». Jan Verneholt med idoga medhjälpare hade över

Första spadtaget.

en natt lyckats förändra nationslokalen till oigenkänlighet, medan övriga landsmän på de mest skiftande sätt dolde sitt rätta jag och släppte fram någonting annat och stundom värre.

Anders Linder tog struhtag på den kvinnliga delen av publiken med sina Rock and Roll visor.

Så en dag kom plötsligt startsignalen för vårt sedan länge planerade studentbostadsbygge i kvarteret Triangeln, för vilket Inspektor lämnar en utförlig redogörelse på annan plats i detta nummer.

Klockan 10 på morgonen i strålande sol samlades en skara landsmän med Inspektor och Hornboskapen i spetsen ute på byggnadsplatsen. Förste kurator höll ett anförande i vilket han framförde nationens tack till alla dem, som bidragit till att förverkliga nationens byggnadsprojekt samt överräckte en Upsala Byggnadsgille tillhörig spade, försedd med en rosett av nationsbandet, till ordföranden i Stiftelsen Södermanlands-Nerikes nations Studentbostäder, ordföranden i stiftelsens arbetsutskott, nationens Inspektor för att ta det första spadtaget.

Inspektör grävde, solen blänkte i Hornboskapens basuner och alla glädde sig. Efter välförrättat värv fördes spaden i procession till Nationen, där den förvaras på väggen i kuratorsrummet.

I början av mars avåts och avdracks bakom obevekligt stängda dörrar terminens damsupé.

På väffeldagen den 15 mars bjöd klubbmästarparet på nygräddade väfflor och kaffe samt dans, en inbjudan som hörsammades av många landsmän.

Nationsarbetet under våren har i stort präglats av två frågor, den ena byggheten och den andra finlandsresan. I år är det nämligen 50 år sedan kontakterna med Nylands Nation i Helsingfors upptogs. Om detta samt om 25-årsjubileet lämnas en redogörelse på annan plats i detta nummer.

I skrivande stund kommer, om intet oförutsett inträffar, nationens Inspektorspar i spetsen för en tjugumannadelegation, inkluderande hornboskap, att den 8 april embarkera ett flygplan med destination Helsingfors för ett fyradagarsbesök med vad därtill hör hos våra nyländska vänner.

Bibliotekarien, Per Olov Svedner, lät även denna vår kulturens ljus lysa i inre biblioteket landsmännen till fromma, i det han anordnade en rescensionsafton med bistånd av ett antal rescenserande landsmän. Förutom den andliga spisen bjöds även rödvin.

Tyvärr gick en planerad resa till Åsa folkhögskola inte att genomföra på grund av diverse kolliderande evenemang, men skadan skall repareras genom en rundresa i buss till historiska och kulturella minnesmärken i Upland.

I anslutning till majmiddagen 1958 överlämnade direktör Carl Carlén en penninggåva. Av fru Aline Johanson-Thor har nationen emottagit en byst av sin framlidne hedersledamot Prins Eugén. Nationens bibliotek har utökats genom bokgåvor av bl. a. Ivar Lo-Johansson, Matts Essén, fru Vilma Löfstrand och Julia Cooke. Landsantikvarie Ivar Schnell överlämnade vid majmiddagen 1958 ett mycket vackert exempel på urgammal svensk textilkonst. Av vaktmästare Rudolf Edén har nationen erhållit en duk, som pryder ordförandebordet på landskapen. Dessutom har bokgåvor inkommit från Universitetet samt institutioner och bokförlag.

Nationen ber att till alla givare få framföra sitt hjärtliga tack.

När detta skrives har våren just övervunnit påskens vinterknäpp och krokusarna lyser upp de vinterdammiga gräsmattorna. Nere vid Flustret skrapas färg och målas väggar och även Hornboskapen laddar upp inför vårens officiella intåg den sista april, och oss återstår bara att till alla landsmän, såväl i Upsala som i landsorten, få framföra våra förhoppningar om en riktigt trevlig vår, om det nu är möjligt annat än i Upsala.

Upsala i april 1959.

Staffan Hansson.

Jan Mårtenson.

Landsmännen.

1. Nyinskrivna landsmän.

	Född	Studentex. i	Fak.
Sven-Gunnar Andersson	25/2 39	Örebro	vt 58 H
Curt Lundström	4/2 29	Uppsala	ht 58 T
Mait Pöllupüü	24/4 38	Örebro	ht 58 N
Ingrid Aslund	30/1 33	Stockholm	ht 58 H
Bengt Olsson	26/4 37	Örebro	ht 58 T
Gerd Olsson	27/5 37	Eskilstuna	ht 58 H
Rein Rooseniit	13/4 39	Eskilstuna	ht 58 J
Birgitta Ingjald	26/6 35	Örebro	ht 58 H
Lars Rubenson	12/11 38	Nyköping	ht 58 J
Olof Ohlsson	10/6 31	Katrineholm	ht 58 N
Ulf Starbäck	20/5 40	Örebro	ht 58 N
Håkan Hollqvist	11/6 38	Örebro	ht 58 H
Timo Kärnkull	9/4 36	Stockholm	ht 58 J
Margareta Eriksson	24/7 36	Södertälje	ht 58 H
Margareta Sundström	8/12 37	Örebro	ht 58 H
Gunilla Stenkula	4/5 39	Södertälje	ht 58 H
Monica Forslund	1/4 38	Södertälje	ht 58 H
Hans Sjöberg	21/11 37	Örebro	ht 58 H
Hilkka Andersson	30/1 38	Eskilstuna	ht 58 H
Rolf Linde	20/4 38	Katrineholm	ht 58 N
Ulla Drakenberg	17/2 38	Eskilstuna	ht 58 N
Bo Eriksson	8/12 37	Katrineholm	ht 58 H
Wolmar Sjöström	19/4 37	Stockholm	ht 58 J
Samuel Hellgren	14/2 36	Örebro	ht 58 M
Fredrik Langemar	21/9 39	Eskilstuna	ht 58 H
Leena Perilä	4/5 39	Eskilstuna	ht 58 H
Ene Jüris	1/2 39	Eskilstuna	ht 58 H
Ingrid Fransson	5/3 35	Örebro	ht 58 H
Kurt Pettersson	19/6 39	Eskilstuna	ht 58 H
Peter Lindner	11/9 37	Örebro	ht 58 N
Ulf Flodén	16/6 37	Stockholm	ht 58 H

Britta Eriksson	17/5 31	Katrineholm	ht 58 H
Hjördis Lindström	6/2 40	Stockholm	ht 58 H
Kerstin Råström	14/4 37	Katrineholm	ht 58 H
Lars Gombrii	13/11 35	Västerås	ht 58 J
Åsa Junell	24/3 38	Örebro	ht 58 H
Lars Vallhagen	4/6 39	Örebro	ht 58 M
Leif Svensson	28/12 36	Nyköping	ht 58 H
Raimo Halokari	2/2 32	Åbo	ht 58 H
Monica Lundell	22/4 38	Örebro	ht 58 H
Gunilla Lund	4/11 38	Örebro	ht 58 H
Hanna Våglin	25/9 33	Stockholm	ht 58 H
Barbro Göranson	8/3 40	Strängnäs	ht 58 M
Bo Jeurling	18/9 38	Solbacka	ht 58 N
Dag Forsselius	20/8 37	Nyköping	ht 58 J
Anders Grennberg	21/10 39	Örebro	ht 58 N
Birgitta Fall	27/11 39	Eskilstuna	ht 58 M
Gunner Hörle	6/3 38	Örebro	ht 58 J
Curt Boman	11/3 35		ht 58 H
Hans Norman	3/4 36	Örebro	ht 58 H
Margareta Ericsson	8/12 37	Örebro	ht 58 H
Nils-Erik Nilsson	7/9 37	Eskilstuna	ht 58 N
Hans Lithell	2/12 37	Örebro	ht 58 M
Björn Lundström	3/6 38	Strängnäs	ht 58 H
Vivi-Ann Ohlson	14/11 38	Katrineholm	ht 58 H
Barbro Wickman	3/8 38	Katrineholm	ht 58 J
Anita Lundquist	5/11 38	Örebro	ht 58 J
Marjatta Pekkanen	2/1 40	Nyköping	ht 58 H
Kerstin Segerberg	7/10 32	Stockholm	ht 58 H
Bo Wilén	15/6 35	Uppsala	ht 58 H
Margareta Klaesson	29/12 37	Örebro	ht 58 H
Birgitta Johansson	23/10 39	Örebro	ht 58 T
Allan Anderson	1/2 37	Örebro	ht 58 H
Ing-Mari Andersson	24/5 37	Örebro	ht 58 H
Bertil Lindmark	22/5 37	Solbacka	ht 58 H
Ingrid Folkesson	17/5 38	Örebro	ht 58 H
Birgit Larsson	25/2 38	Örebro	ht 58 H
Birgitta Kalling	27/8 39	Nyköping	ht 58 J
Susanne Liedström	3/11 38	Örebro	ht 58 H
Håkan Lindhe	16/9 36	Katrineholm	ht 58 N
Bo Svensson	21/8 37	Örebro	ht 58 H
Ingegerd Ljung	5/9 38	Örebro	ht 58 H
Erik Palme	18/6 38	Uppsala	ht 58 N
Lars Calltorp	4/9 37	Nyköping	ht 58 T

Kerstin Damell	27/11	36	Strängnäs	ht	58	H
Jan Isaksson	24/6	36	Katrineholm	ht	58	N
Ingrid Lanninger	23/3	38	Strängnäs	ht	58	H
Leif Gustafsson	4/12	38	Strängnäs	ht	58	H
Bert Persson	5/1	34	Örebro	ht	58	H
Bernt Enarsson	3/11	39	Örebro	ht	58	H
Anita Lagergren	3/6	39	Eskilstuna	ht	58	N
Margareta Rosén	18/8	37	Strängnäs	ht	58	T
Börje Klasvik	30/10	24		ht	58	N
Ernst Erik Ehnmark	24/6	39	Uppsala	ht	58	N
Björn Fredén	25/8	37	Örebro	ht	58	H
Anders Sandström	29/7	33	Stockholm	ht	58	H
Knut Ellwyn	6/8	15		ht	58	H
Ulla-Britt Åsberg	15/12	38	Strängnäs	ht	58	H
Bo Wirmark	5/10	39	Örebro	ht	58	H
Christina Bengtsson	19/3	38	Nyköping	ht	58	
Volker Kasche	31/8	39	Katrineholm	ht	58	N
Helena Fischer	10/8	39	Saltsjöbaden	ht	58	
Nina Sköld	17/12	21	Oslo	ht	58	H
Olle Andersson	15/2	23	Örebro	ht	58	H
Ritva Laitinen	23/2	35	Uppsala	ht	58	T
Olle Elofsson	8/6	31	Stockholm	vt	59	
Hans Blom	23/8	39	Södertälje	vt	59	
Kerstin Hagsjö	21/1	31	Örebro	vt	59	N
Margareta Asklöf	17/8	36	Stockholm	vt	59	H
Mari-Ann Linde	26/10	38	Katrineholm	vt	59	H
Meelike Kohh	29/9	39	Stockholm	vt	59	H
Kerstin Holmström	17/4	39	Katrineholm	ht	58	H
Britt-Marie Eriksson	20/9	36	Katrineholm	vt	59	H
Lena Åselius	2/6	39	Eskilstuna	vt	59	
Henrik Oest	10/7	37	Örebro	vt	59	M
Elisabeth Ehnmark	3/7	29	Uppsala	vt	59	H
Mats Eklöf	27/1	39	Eskilstuna	vt	59	H
Jan-Erik Garvill	9/5	39	Örebro	vt	59	H
Solveig Larsson	12/9	39	Eskilstuna	vt	59	H
Christine Husberg	28/8	38	Uppsala	vt	59	J

2. Examinerade.

(Data avser 1958, om ej annat anges.)

Praktisk-teologiska prov:

12/12 Karl-Erik Garlöv

Teologie kandidatexamen:

7/6 Ingrid Burnestam

Karl-Erik Garlöv

Göte Olingdahl

15/9 Anders Jeffner

7/2 1959 Carl-Erik Ekström

Orvar Pettersson

Juris licentiatexamen:

3/3 Sven Larsson

20/12 Yngve Stenström

Juris kandidatexamen:

29/4 Blenda Nordlander

3/5 Lillemor Steneberg

30/5 Mats Nöjd

30/6 Erik Pontén

2/9 Ulla Ljunggren-Thedéen

13/9 Bo Nordenborg

15/12 Ulf Peyron

24/3 1959 Arvid Sanmark

Anders Bäcklund

Medicine licentiatexamen:

5/5 Jan Wälinder

27/5 Halvar Bergman

7/7 Göran Stenkula

7/8 Holger Hansson

1/9 Nils Gunnar Hambert

29/9 Ingemar Delphin

17/11 Hans Johnell

8/12 Arne Hamfelt

16/3 1959 Gösta Nordenhem

Medicine kandidatexamen:

7/6 Ingemar Barr

Åke Boström

Ulla-Britt Fredriksson

Jaak Kiviloog

7/7 Staffan Landerholm

27/12 Hans Almqvist

Åke Edlund

Inger Ericson

Göran Frithz

Carl-Gustaf Olsson

Lars Wibell

7/3 1959 Ulf Lindsjö

*HUMANISTISKA FAKULTETEN:**Efterprovning i filosofie licentiatexamen:*

7/5 Tryggve Sköld

Filosofie licentiatexamen:

7/11 Fanny Montan

7/3 1959 Carl Olof Melén

Efterprovning i filosofisk ämbetsexamen:

7/6 Björn Liljestrand

Sven Rydell

7/8 Kerstin Neijbert

7/10 Kerstin Carlson

7/3 1959 Bo Nordström

Filosofisk ämbetsexamen:

8/4 Ulla Furås

Björn Liljestrand

Gunnar Pettersson

7/5	Elsie Hultman	7/1 1959	Jörgen Ahlinder
7/6	Birgitta Bodström		Bo Götberg
	Tor Hultman	7/2 1959	Ake Berglund
	Gunvor Maria Lidholt		Olle Johansson
	Arne Sandberg		
	Per Olov Svedner		

7/7 Sture Carlsson
Ingeborg Ivén

7/8 Roland Gustavsson

8/9 Gunnar Snickare

7/10 Ulf Bäcklund

Bo Nordström

Bo Swedman

7/11 Göran Bergqvist

8/12 Kerstin Carlstedt

Ann-Marie Gustafsson

Margareta Nöjd

7/1 1959 Anders Jeffner

Gudrun Jeffner

Iris Santesson

7/2 1959 Margareta Edeland

7/3 1959 Christina Delblanc

*Efterprövning i filosofie kandidat-
examen:*

7/3 1959 Clara Bager

Filosofie kandidatexamen:

7/2 Kerstin Carlstedt

8/4 Gudrun Jeffner

7/6 Håkan Berggren

Lennart Ejerfeldt

Maj Ljungquist

Bengt Nordberg

Isolde Weinberg

Anders Aman

7/7 Lars Berg

8/12 Karl Erik Brolin

7/1 1959 Jörgen Ahlinder
Bo Götberg
7/2 1959 Ake Berglund
Olle Johansson

*MATEMATISKA-NATURVETENSKAP-
LIGA FAKULTETEN:*

Filosofie licentiatexamen:

8/4 Johannes Baecklund

7/10 Matts Essén

8/12 Walter Björk

7/2 1959 Bo Knutsson Jung

*Efterprövning i filosofisk ämbets-
examen:*

7/5 Lars Olof Ingvarsson

7/2 1959 Sven Olov Lundholm

Filosofisk ämbetsexamen:

7/5 Brita Nilsson

7/6 Lars Ilögberg

Bengt Jonsell

Gun Nyman

7/10 Thyra Eriksson

7/1 1959 Öic Ojamäe

Ake Stråby

*Till doktorer promoverades den
31 maj:*

Eric Segelberg

Sven Larsson

Torgil Magnusson

Carl Gösta Widstrand

3. Avlidna.

Död	Inskr.	Född
1/5 1958	Sven Bertil Thyresson	1914 lektor 12/1 1896
28/5 1958	Otto Centerwall	1896 f. d. direktor 6/10 1873
4/6 1958	John Gustaf Söderberg	1942 leg. läkare 29/9 1920
22/7 1958	Oskar Ruben Hellerstad	1916 disponent 15/7 1897
29/7 1958	Hilding Leonard Lenander	1899 f. d. rektor 23/7 1877
30/7 1958	Ernst Wilhelm Stollenwerk	1898 bergsingeniör 3/6 1887
9/8 1958	Lars Ivar Malm	1893 f. d. advokat 23/7 1874
13/8 1958	Henny Elisabeth Wiberg	1933 förste aktuarie 10/8 1912
24/8 1958	Eric Einar Ekstrand	1899 f. d. envoyé 22/12 1880
21/9 1958	Nils-Olof Tage Falkman	1933 med. kand. 7/6 1914
9/9 1958	Johan Valter Göranson	1931 läroverksadjunkt 27/2 1912
22/10 1958	Edvard Emanuel Malmgren	1898 f. d. stadsläkare 6/3 1877
8/11 1958	Birger Edvard Jönsson	1939 f. d. överläkare 15/7 1892
24/11 1958	Karl Olof (Olle) Herbert Gille	1928 försäkringstj.-man 1/1 1897
25/11 1958	Karl Artur Strandh	1912 f. d. apotekare 19/7 1892
23/12 1958	Gunilla Ferm	1957 fil. stud. 19/9 1937
16/2 1959	Karl August Birger Mellström	1905 kyrkoherde emeritus 24/1 1885
16/2 1959	Alvar Fredrik Zetterquist	1895 f. d. kriminalpolisint. 21/4 1895
16/3 1959	Sven Per Arvid Löfstrand	1955 fil. stud. 10/7 1934
19/3 1959	Henrik Jakob Moritz Simon	1902 f. d. överläkare 14/10 1884
5/4 1959	Eric Gustaf Öst	1927 folkskollärare 24/10 1907

Nationens ämbetsmän under läsåret 1958—1959.

<i>Inspektor:</i>	Professor Stig Claesson
<i>Förste kurator:</i>	Jur. stud. Jan Mårtenson
<i>Andre kurator:</i>	Fil. stud. Stig Westlund Jur. stud. Åke Frenander
<i>Bibliotekarie:</i>	Fil. mag. Per Olov Svedner
<i>Skattmästare:</i>	Bankdir. Ewert Jonson
<i>Klubbmästare:</i>	Med. kand. Hans Renck Med. stud. Jan Verneholt
<i>Klubbmästarinna:</i>	Fil. stud. Margareta Ericsson Fil. stud. Birgitta Jansson
<i>Teaterdirektör:</i>	Fil. stud. Ingrid Arfvidsson Jur. stud. Hans Corell
<i>Musikanförelare:</i>	Med. stud. Ulf Lindsjö
<i>Sånganförelare:</i>	Fil. kand. Bengt Nordberg Fil. stud. Nils Grundén
<i>Preparatförvaltare:</i>	Med. stud. Jan Verneholt Med. kand. Hans Renck
<i>Idrottsledare:</i>	Fil. stud. Nils Göran Helgesson Fil. stud. Göran Andersson
<i>Internationell sekr.:</i>	Fil. stud. Britt-Marie Mårtensson
<i>Nationsfotograf:</i>	Med. kand. Göran Frithz
<i>Krönikör:</i>	Fil. kand. Åke Berglund Fil. kand. Bo Götberg
<i>Arkivarie:</i>	Fil. kand. Olle Johansson
<i>Nationsnämnd:</i>	
	Förste Kurator (ordf.), Andre Kurator, Klubbmästaren, F. K. Jörgen Ahlinder (sekr.), M. L. Jan Wålinder, F. K. Tor Hultman, Fil. stud. Kerstin Åberg.
<i>Stipendienämnd:</i>	
	Förste Kurator (ordf.), Andre Kurator, F. M. Lars Högberg (sekr.), M. K. Siv Öman, med. stud. Kerstin Boström (ht 58), fil. stud. Ingrid Arfvidsson (vt 59), F. M. Elsie Hultman, F. M. Erik Larsson, F. M. Sven Fält, jur. stud. Arvid Sanmark (ht 58), fil. stud. Göran Andersson (vt 59), T. K., F. M. Anders Jeffner.

Förvaltningsdirektion:

Överläkare David Melchersson (ordf.), Skattmästaren, Förste Kurator, Andre Kurator (sekr.), F. M. Ingvar Folkesson, Stadsnotarie Ger Jarlander, Akademikamrer Lars Mårdell, F. M. Bo Nyman, Pol. M. Lennart Bodström (ht 58), J. K. Bo Nordenborg (vt 59).

Föreningar inom Nationen.

Hornboskapens Vänner:

Docent Lars Hellberg (ordf.),
Jur. kand. Bengt Magnusson (sekr. o. skattm.),
Musikanförelaren
Överläkare David Melchersson
Fil. kand. Torgil Ringmar
Docent Carl Gösta Widstrand
Fil. stud. Carl-Uno Sjöblom

Självhjälpsföreningen:

Docent Erik Rankka (ordf.)
Fil. kand. Gunnar Westerlind (skattm.)

Sällskapet V. f. N.:

Pol. stud. Per Giertz (ordf.)
Fil. stud. Bengt Jonsell (sekr.)
Lektor Matts Essén (skattm.)

Stiftelsen Södermanlands-Nerikes Nations studentbostäder.

Stiftelsens styrelse:

Nationens inspektor, professor Stig Claesson (ordf.)
Nationens skattmästare, bankdirektör Ewert Jonson,
Nationens förste kurator, jur. stud. Jan Mårtenson,
Bankdirektör Elof Ekman, Riksbanksdirektör Jacob Hagströmer, Disponent Sture Nilsson, Direktör Albin Rapp, Ombudsman Sven Westin (stadens representant), Advokat Henning Robertsson (suppleant), Fil. kand. Jörgen Ahlinder, Pol. mag. Lennart Bodström, Fil. mag. Sylvia Boström, Adjunkt Ingvar Folkesson, Överläkare David Melchersson, Akademikamrerare Lars Mårdell, Fil. mag. Bo Nyman, Jur. kand. Bo Nordenborg (sekr.).

Stiftelsens arbetsutskott:

Hrr Claesson (ordf.), Jonson, Folkesson, Melchersson, Mårdell och Nyman. Sekreterare i styrelsen och arbetsutskottet: J. K. Bo Nordenborg.

Utgående balanser i Nationens räkenskaper.

1. Skattmästarens huvudbok 30 juni 1958.

Tillgångar: På bankräkning 83.085: 78; På postgiro 10.846: 80; Obligationer och aktier 368.341: 41; I fastigheter placerade fondmedel 372.512: 28; I studielånefonden placerade fondmedel 48.000: —; Fastigheter: S:t Larsg. 4 19.173: 15, S:t Larsg. 6 A 74.132: 32, S:t Larsg. 6 B 409.552: 96, Rosendal 13 694.910: 72, Kåbovägen 22 83.843: 13; Hyresfordringar 12.770: 91; 1952 års byggnadsinsamling utfästelse 750: —; Div. förskott bl. a. till Stiftelsen SN:s studentbostäder 20.376: 95. Summa kronor 2.198.296: 41.

Skulder: I fastigheterna placerade fondmedel 372.512: 28; Inteckningslån 909.100: —; Reserverade pensionsmedel 10.000: —; Förskottshyror 7.227: 61; Donationsrumsfonder 93.841: 59; Nationsfond. 345.391: 92; Stipendiefonder 453.642: 61; Förskott 30: —; Reserv. medel 6.550: 40. Summa kronor 2.198.296: 41.

2. Studielånefondens huvudbok 30 juni 1958.

Tillgångar: På bankräkning 95.164: 06; Fordringar av låntagare: Borgenslån 123.824: —, Borgensfria lån 5.000: —, Statsgaranterat lån 485: —. Summa kronor 224.473: 06.

Skulder: Lån hos kreditgivare 183.540: —; Diverse förskott 6.174: 43; Reserverade medel 34.758: 63. Summa kronor 224.473: 06.

3. Självhjälpsföreningens huvudbok 31 dec. 1958.

Tillgångar: Terminsavgifter 1.422: 80; Ord. lån 13.775: —; Handlån 14.245: —; Handlåneräntor 2.731: 51; Uplands Ensk. Bank 1.765: 37; Studielånefonden 35.406: 38; Räntefria b.-lån 18.855: —; Kassabehållning 1.891: 33; Postgiro 2.465: 88. Summa kronor 92.558: 27.

Skulder: Grundfonden 21.924: 17; Kom. Jonsons don. 51.779: 10; Räntefria b.-lån 18.855: —. Summa kronor 92.558: 27.

4. Andre Kurators huvudbok 31/12 1958.

a. Huvudbok.

Tillgångar: Kontant 343: 76; På bankräkning 23.680: 85; På postgiro 471: 36; Garantilån i Upsala Studentkårs kreditkassa 3.593: 55;

Förskott till handlänekassan 8.000: —; Inventarier under A. K:s vård 1: —; Inventarier under idrottsförmannens och teaterdirektörens vård 1: —; Lager av Samzeliusmedaljer 1: —; Lager av porträttkatalogen 1928, 1937, 1947 1: —; Lager av 1954 års sångböcker 1: —; Lager av legitimationskort med fodral 113: —; Utestående fordringar: Terminsavgifter 1.925: 90; Plikter 1.000: —; Förvaltningsdirektionens bidrag till T. K:s arvode 26: —; Telefon 27: 67; Räntefordran mot handlänekassan 320: —; Facklor 16: 50. Summa kronor 39.523: 59.

Skulder: Donationsfonder: Nationsmatrikelfonden 2.365: 55, Fanfond 401: 05, Nationshistoriefonden 6.987: 67, Porträttfonden 62: 80, Pianofonden 640: 34; Fackeltågsfonden 1.080: —; Kassareserver: Arvodes och löners konto 670: 83, Fonderade medel på inventariekontot 227: 51, Fonderade medel på tryck- och expeditionskostnaders konto 1.700: —, Fonderade medel på spex och kamratmötes konto 391: 98; Internationella kassan 2.540: 79; Hembygds- och kulturkassan 688: 15; Preparatkassan 535: 16; Musikkassan 478: 56; Honorariekassan 1.778: 50; Bibliotekskassan 5.052: 97; Flyktingstudentkassan 248: 29; Reservkassan 12.174: 36; Nationskassan 1.500: —. Summa kr. 39.523: 59.

b. Huvudbok för handlänekassan.

Tillgångar: Kassa 62: 93; Bank 158: 43; Postgiro 17: 29; Utestående handlån 11.605: —; Utestående räntefordran 216: 55. Summa kronor 11.934: 34.

Skulder: Nationskassan 8.000: —; Ränteskuld till nationskassan 320: —; Handlänekassans kapital 3.614: 34. Summa kronor 11.934: 34.

In memoriam.

Bertil Thyresson

När nationens medlemmar för 1 år sedan förberedde vårfirandet kämpade en landsman en smärtsam slutkamp mot döden. Efter ungefär 4 månaders sjukdom avled den 1 maj 1958 på Härnösands lasarett lektorn vid Härnösands läroverk **Bertil Thyresson**, 62 år gammal.

Bertil Thyresson var Örebrostudent 1914, blev samma år humanist i Uppsala med historia som huvudämne. Han blev fil. mag. 1920, fil. lic. 1925 och avslutade sin akademiska bana med filosofie doktorsgraden våren 1928. Efter längre eller kortare lärarförordnanden under studietiden och senare utnämndes han 1932 till lektor vid Härnösands läroverk, och där stannade han hela sitt återstående liv och kom alltså att där utföra sin livsgärning.

Under Uppsalaåren kom jag ganska litet i kontakt med Bertil Thyresson. Han hade före min studenttid varit nationens bibliotekarie ht 21—vt 22 och förste kurator ht 22. Av med honom mera jämnåriga nationsmedlemmar har jag erfarit att han var varmt uppskattad i kam-

ratkretsen. Det var först under 1950-talet, som jag kom i närmare kontakt med honom. Och nu genom vårt medlemskap i samfundet SHT, som har en norrländsk avdelning med säte i Härnösand och huvudsakligen omfattande Härnösands stift. Här nämndes han alltid vid den latiniserade namnformen Bartholomeus och han var en utomordentlig styresman för sina norrländska ordensbröder. När jag hälsades välkommen våren 1951 av Bartholomeus var det stora famnen direkt, och det var som ville han säga: »Här uppe på tundran finns det inte bara samojeder och lappar och andra tunguser utan även tillgång till en närking som hälsar sörmlänningen välkommen». Och värmande vänskap utstrålade han verkligen i rikt mått. Den uppfattningen hade alla som kom i kontakt med honom. Sorgen och saknaden bland hans många vänner i denna del av vårt land är stor, och han bevaras i tacksamt minne.

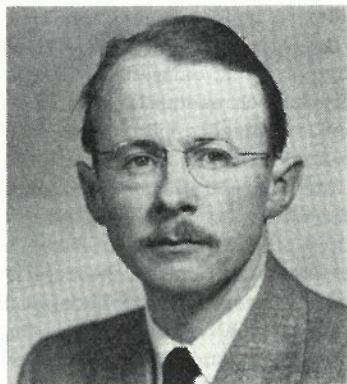
Sven Frigell

Den 28 maj 1958 avled teol. dr **Otto Centerwall**. Därmed avslutades ett märkligt livsverk i kyrkans tjänst. Det utfördes helt i Uppsala, där Centerwall år 1900 erhöll sin första prästerliga tjänst som predikant vid Mikaelskapellet med Svartbäcken som arbetsfält. Hans verksamhet där fick en starkt social inriktning och blev en förberedelse för den stora uppgift, som lades på honom, när han år 1905 kallades till pastor och föreståndare för Samariterhemmet. Under Centerwalls nära fyrtioåriga ledarskap uppbyggdes diakonissanstalten till en central för kristen människovård i kyrka och samhälle. Han har gjort mer än någon av sina samtida för att levandegöra tjänandets livsideal inom vår kyrka och visa vägen för en kyrkans sociala insats i nutiden. Han var en kristen samhällstänkare med både djup och vid. Sin åskådning har han framlagt i ett flertal skrifter, av vilka den viktigaste är boken »Diakoni och samhällsfrågor» (1946). Men Centerwall var också en benädd förkunnare och själavårdare. Såsom direktor för praktiskt teologiska övningsinstitutet i Uppsala åren 1913—18 blev han handledare i homiletik för en hel generation av blivande präster. Och studenter av alla fakulteter sökte sig gärna till gudstjänsterna i Samariterhemmets kapell för att lyssna till hans egen djuptänkta och finstämda förkunnelse. En samling av dessa predikningar utkom under titeln »Stilhet och oro» (1920).

Otto Centerwall var född närking. Han såg dagens ljus den 6/10 1873 i Edsberg. Efter skolstudier i Kristianstad återvände han hem och började praktisera i sin faders yrke, på apoteket i Örebro, men bestämde sig sedan för att bli präst. Han inskrevs ht 1896 vid Uppsala universitet och bedrev sina studier så raskt, att han var färdig med dem på tre

och ett halvt år. Det är förklarligt, att Centerwall icke under dessa år hann ägna mycken tid åt studentlivet. Mig veterligt har han icke heller gjort någon insats inom vår nation under den egentliga studietiden. Men längre fram tog Centerwall initiativet till en fruktbar kontakt med yngre landsmän. Under ett par decennier kom det centerwallska hemmet att bli en samlingspunkt för nationens teologer. Särskilt vi som låg i Uppsala på 20-talet skall alltid med glädje och tacksamhet minnas den storslagna gästfrihet, som där visades mot oss. Oftast var det också värden själv, som gav innehåll åt sammankomsterna, genom föredrag eller genom diskussionsinlägg. Vi bevarar från dessa tillfällen starka intryck av hans nobla kristna personlighet. Uppenbarligen bidrog denna Centerwalls kontakt med teologerna till att stärka hans känsla och samhörighet med nationen som helhet. Ett tecken därpå är att han på gamla dagar gärna ville vara med, när landsmännen samlades till kamratmöten. Säkerligen skall också många, som föga vetat om Otto Centerwalls livsverk och aldrig kommit honom personligen nära, sakna den vördnadsbjudande åldringen med de fina, blida dragen.

Gunnar Hultgren

John Söderberg

Knappt fyra månader efter sin klasskamrat Anders Larson gick **John Söderberg** bort blott 37 år gammal.

Född i Strängnäs 1920 kom John Söderberg emellertid att växa upp i Frövi, Örebro län, varför han naturligt nog kom till läroverket i Öre-

bro, där vi hösten 1937 blev klasskamrater i Karolinska läroverket. Redan då gjorde sig hans självständiga något barska och resoluta väsen sig gällande i kamratkretsen och han förstod också att uppträda med pondus gentemot lärarna. Redan som gymnasist siktade han på medicinska studier men odlade samtidigt sina vittra talanger och blev invald i Brageförbundet, där han med sitt energiska och resoluta sätt blev förbundets kassör.

Efter studentexamen 1941 följde kompletteringsstudier i realämnen och 1942 dök John upp på Södermanlands-Nerikes nation, där vänskapen återknöts. Strängt upptagen av sina medicinska studier syntes John inte till så ofta i kamratlivet men slog sig stundom lös och deltog i nationalslivet. Med. kand. 1945 och med. lic. 1950, kom han efter diverse vikariat till Falun 1951 som underläkare på lasarettets barnavdelning. Med sitt i grunden barnafromma och gemytliga väsen passade han utmärkt som pediatriker och blev snart en av de mest omtyckta läkarna på Falu lasarett.

Vid min tjänstgöring i Falun 1954 fick jag tillfälle att återknyta kontakten med vännen John och hans familj, då ännu full av optimism och livsglädje. Redan 1955 lämnade han Falun, slog sig ned i Saltsjöbaden och öppnade där barnpensionat och egen praktik.

Redan under skoltiden lidande av diabetes mellitus blev det hans tragiska lott att alltför tidigt skördas av den obevekliga sjukdomen. John Söderberg lämnar ett ljusst minne efter sig, man kom honom kanske inte så in på livet som andra kamrater, men hans gentlemanship och trofasthet visade att han var le chevalier sans peur et sans reproche.

Börje Teijler

Ruben Hellerstad föddes i Nora 1897, tog studenten i Örebro 1916 och avlade fil. mag. i naturvetenskapliga ämnen i Uppsala 1927. Han fortsatte därefter sina studier i kemi, men avbröt den påbörjade vetenskapliga banan och blev chef för Industri-Aktiebolaget Viking i Örebro. Efter sin pensionering sökte och fick han anställning vid sin hembygds läroverk i Nora som e. läroverksadjunkt.

Dessa data säger något om vännen Rubens sammansatta och mångskiftande karaktärsegenskaper. Hans begåvning var vittomfattande. Han var på en gång utåtriktad och inåtvänd, men dessa båda sidor fingo aldrig göra sig gällande samtidigt. Han var för stunden antingen det ena eller det andra i dess högsta potens. Detta gjorde att samvaron med honom blev i hög grad omväxlande och stimulerande. Han var med andra ord en person i vars sällskap man icke hade tråkigt.

Själv led han och plågades av den sjukdom, som han kämpade emot och som han endast några år före sin död lyckades besegra. Först då fick han den ro, som han hade behövt för att fullt ut kunna göra sin mångskiftande begåvning gällande.

Ruben Hellerstads död kom oväntat, hastigt och smärtsamt för hans vänner.

Ake Sahlgren

Hilding Lenander föddes i Skåne den 23/7 1877, men kom i unga år till Södermanland, där hans fader blev kapellpredikant på Utö. Hilding tog studentexamen i Strängnäs 1897, folkskollärarexamen i Linköping 1898 och började 1899 studera i Uppsala. God sångare deltog han åtminstone i en nationens sångarfärd och var också en termin sånganförrare. Förste kurator var han 1908—09. Han var idrottsintresserad, speciellt var han en god skridskoåkare, och var under många år sekreterare i Värmlands idrottsförbund. 1910 kom han till Karlskoga kommunala mellanskola, där han var rektor 1913—43.

M. Essén

Einar Ekstrand föddes i Nyköping den 22 dec. 1880. Han och jag följdes åt hela skoltiden och voro också samtida i Uppsala, där han i dec. 1904 tog jur. kand.-examen. Han var en god och vänsäll kamrat, och sitt arbete skötte han effektivt och målmedvetet. Efter något års språkstudier i Belgien inträdde han i utrikesdepartementet. Under de följande trettio åren fick han praktiskt taget resa jorden runt. Sina upplevelser skildrar han i sin bok: *Jorden runt på trettio år*.

Han var bl. a. ledare för en hjälpexpedition i Ryssland 1921, chef för grekisk-turkiska utväxlingskommissionen 1923—24, envoyé i Buenos Aires 1925—31, direktör för opiesektionen och sektionen för sociala frågor i N. F:s sekretariat och ordförande i arbetsutskottet för centrala Finlandshjälpen under det sista kriget. Kunnig och energisk, var han mycket engagerad.

En av hans vänner i UD skriver om honom: Som chef var han fordrande men rättvis och som människa human, förstående för andras bekymmer, uppoffrande och taktfull. Han var i besittning av alla de själsegenskaper, som formar en god och gedigen människa.

M. Essén

Edvard Malmgren, student i Örebro 1897, kom 1898 till Uppsala. Var uppskattad i kamratkretsar, bl. a. var han klubbmästare höstterminen 1902. Med. lic. 1911, blev han stadsläkare i Ulricehamn 1912, stannade där till sin död. Intresserad av sitt arbete fortsatte han med praktik efter pensioneringen, ehuru han under sina sista år var nästan blind.

M. E.

F. stadsläkaren och överläkaren på epidemisjukhuset i Eskilstuna, doktor **Birger Jönsson**, avled den 8 november 1958.

Birger Jönsson var född i Boa och blev efter studentexamen i Kristianstad med. kand. 1915 och med. lic. 1929. Långt senare, mitt uppe i den hektiska läkargärningen, disputerade han i Upsala över en avhandling om polio, en prestation som utlöste beundran hos hans kollegor. Han hade, innan han kom till Eskilstuna som stads- och epidemiläkare år 1929 varit underläkare vid Österåsens sanatorium samt lasaretten i Sollefteå, Örnköldsvik och Örebro samt t. f. överläkare vid epidemisjukhus i Stockholm och Lidköping, i vilken senare stad han tidvis även var provinsialläkare.

År 1929 kom Birger Jönsson till Eskilstuna som förste stadsläkare och chef för epidemisjukhuset. När dessa tjänster skildes, blev han överläkare på epidemisjukhuset och utträttade där bland annat ett banbrytande arbete i kampen mot polio och för dess offer.

Birger Jönsson var en utomordentlig människa både som läkare och kollega. Han var en förnämlig personlighet och samarbetsmänniska som det var en fröjd att arbeta tillsammans med. Genom sin stora skicklighet, kollegialitet och hjälpsamhet skapade han en anda kring sig som påverkade alla i hans närhet.

Gunilla Ferm föddes den 19 september 1937 i Katrineholm där hon också växte upp och tog studentexamen 1957. Samma år började hon studera latin vid universitetet i Upsala. Hon blev medlem i Södermanland-Nerikes nation men hann aldrig deltaga aktivt i nationalslivet. Hon var sjuklig sedan födelsen och redan första terminen här i staden blev hon sämre och måste avbryta sina studier för sjukhusvistelse. Därefter var hon i närmare ett år i sitt hem. I december 1958 genomgick hon en operation och dagen före julaftonen ändades hennes liv.

Vi är så många som är tacksamma över att ha fått lära känna Gunilla. Vår vördnad är stor och sann och den finns där utan att vi själva bestämmer över den. Vi tyckte nog alltid att Gunilla var lite förmer.

Gunilla Ferm

Lite klokare. Lite djupare också, lite mer av ande mitt i sin realism och sin sunda förståndstro. Gunillas ord vägde alltid tyngst. Hon kunde sitta tyst länge, men då hon lät oss höra sina ord, fann vi, att de alltid betydde något. Hon hjälpte oss. Lite kort, lite tvärt och utan att först slå på trumma. Gunilla sa ibland att hon tyckte om att lyssna på människor, höra människor berätta om sig själva. Och därför vände vi oss ofta till henne då det var något vi ville resonera om eller fråga om.

Gunillas humor var större än någon annans och den hjälpte henne själv (och oss andra) över mycket. Hon var den som genom sin humor och sin fantasi gjorde skolans julfest och våra andra sammankomster till glada, skrattande fester.

Gunilla talade aldrig om sin sjukdom och vi glömde ofta bort den. Trots att hon var lite undrande inför världsläget och sin egen situation hörde vi henne aldrig säga att hon var rädd. Hon var så levande och hon ville så mycket.

Kerstin Furumo

Den 16 februari detta år avled hastigt kyrkoherden emeritus **Birger Mellström** i Katrineholm, där han som pensionerad varit bosatt omkring fyra år. Döden kom oväntat. Till synes kry lämnade han sitt hem för en promenad men var hunnen blott något tiotal meter, då han segnade ned drabbad av hjärtförslamning. Livet hade flytt, innan ambulansen nått sjukhuset. Hans så oförmodade frånfälle bragte inte blott

maka och barn tung sorg och saknad utan även bland forna församlingsbor i St. Mellösa och bland vänner i Katrineholm.

Stilla och försynt gick Birger Mellström sin väg fram; flärdlös och vänskapsfull var han i umgängelsen med sina medmänniskor. Hans personlighet utstrålade värmande godhet och kärlek. Han var därför också högt skattad i sin egenskap av präst och Guds ords förkunnare. Både äldre och yngre lyssnade gärna, när han predikade. Orden, han talade, gick från hjärta till hjärta. Vad han betytt som en ungdomens fostrare och vän kom från forna konfirmander till uttryck i eftermälen vid hans bortgång och sista färd. Jordfästningen förrättades av sonen Bengt, kyrkoadjunkt i Flen.

Angående den bortgångnes curriculum vitae må följande uppgifter lämnas: Han var född i Torö den 24/1 1885, blev student i Stockholm 1905, teol. kand. i sept. 1910, prästvigd i jan. 1911. Efter några andra prästbefattningar var han åren 1915—1924 komminister i St. Mellösa, därefter kyrkoherde i Västerljung, där han stannade till år 1932, då han valdes till kyrkoherde i St. Mellösa och innehade denna tjänst fram till pensionsåldern. Även efter sin pensionering var han om somrarna ända till och med år 1957 predikant vid Loka brunn. Och så länge hans krafter ännu stod bi, hjälpte han under deras semester ämbetsbröder i Katrineholm och omnejd att förrätta högmässa, vartill de gärna anlitade honom.

Ännu den sista söndagen av sin levnad, sålunda dagen före sitt frånfälle, satt Birger Mellström sin vana likmätigt som åhörare vid gudstjänsten i Katrineholms kyrka. Han kändes lätt igen av alla på sitt yviga hår, som vitnat med åldern. Han är nu icke längre ibland oss, och tomrummet efter honom är stort och saknaden smärtsamt kännbar. Men ljusst och vackert är det minne, han efterlämnat, och det skall förvisso länge leva kärt och välsignat bland alla, som kände honom. Requiescat in pace.

Herman Albringer

Kriminalpolisintendenten i Stockholm **Alvar Zetterquist** avled den 16 februari 1959. Han var född den 21 april 1895 såsom den näst äldste i en krets av fem bröder, av vilka de övriga fyra alla blevo präster. Han tog studentexamen vid läroverket i Örebro våren 1913 och inskrevs hösten samma år i Södermanlands-Nerikes nation i Uppsala. Sin jur. kand. examen avlade han 1920, satt ting i Stockholms rådhusrätt 1920—1923, tog anställning i Överståthållarämbetet för polisärenden och blev polisassessor 1925. År 1930 erhöi han den befattning, som han skulle kom-

Intendent Alvar Zetterquist

ma att inneha i ej mindre än tjugufem år, nämligen såsom polisintendent och chef för kriminalpolisen i Stockholm. Han har varit chef för Luftskyddsinspektionen 1937—1940, ordförande i Statens utrymningskommission 1941—1944, sakkunnig i finans-, justitie- och socialdepartementen, ledamot av flera utredningar, lärare vid statens polisskola m. m.

Då Alvar Zetterquist den 1 maj 1955 vid nyss fyllda sextio års ålder avgick från posten som kriminalpolisintendent, fick han från sina medarbetare i olika grader, jurister såväl som polistjänstemän, mottaga många bevis på varm och uppriktig uppskattning. Det har sagts om honom, att han i rikt mått ägde de rätta chefsegenskaperna för en så betydelsefull och tillika utsatt post. Hade Zetterquist sagt sitt ord, stod han också för det. Men samtidigt var det påfallande, kanske i viss mån överraskande, med vilket varmt hjärta han tog del av varje enskild medmänniskas öde, med vilken vänlighet och humor han bemötte alla de urspårade och förkomna individer, han på tjänstens vägnar kom i kontakt med. Under sina sista levnadsår var Zetterquist sysselsatt med att skriva sina memoarer — och han hade verkligen något att berätta. På så sätt fick han också tillfälle att tillrättalägga och bemöta den ovederhäftiga kritik, för vilken han blivit utsatt under den värsta rättsrötepsykosens dagar och som han i egenskap av allenast verkställande av andras beslut icke haft möjlighet att bemöta medan han ännu var i tjänst.

Alvar Zetterquist var en varmhjärtad och generös människa. Längre skall hans minne leva bland vänner och forna medarbetare.

Stig Nylund

Det var aldrig något väsen kring **Sven Löfstrand**, och trots att han inte drog sig undan umgänge, var han nog en rätt ensam människa. Med sitt fina och försynta uppträdande och sitt välvårdade yttre var Sven en gentleman, och ingen som träffade honom kunde undgå att fästa sig vid honom och tycka om honom. Det var något rörande i hans strävan att alltid vara taktfull och korrekt och hans fumlighet, då det gällde praktiska ting. Sven ville fly bort ifrån den hårda verkligheten, och i operamusiken fann han en glädjekälla; där blev livet en fest, och bekymren försvann. Sven var omtyckt av sina klasskamrater och lärare, han kunde vara glad och skämtsam, och han hade lätt för att diskutera och resonera, men han släppte ingen in på livet och kom aldrig med några förtroenden.

Att Sven var en tänkande och framför allt en sökande människa stod väl klart för alla som kände honom, och man anade kanske också, att han inte fann den trygghet, som han längtade efter. Trots att Sven tydligen aldrig trivts under åren i Uppsala, drevs han av sin pliktkänsla att fortsätta studierna, och det tycktes, som om han i psykologien funnit ett ämne, som verkligen intresserade honom. Han sade mig en gång, att han egentligen hade velat bli läkare. Det är tragiskt, att Sven, som själv så väl behövde hjälp och stöd, skulle undergräva sin hälsa genom att ägna sig åt vård och hjälp åt olyckliga människor, men kanske sökte han i detta en lösning på sina egna problem.

Om Sven bara hade förmått anförtro sig åt sina kamrater, men han litade på ingen utom sig själv. Så var det också hans sista dag i livet, då jag besökte honom. Vi samtalade i en timmes tid, utan att han lät ana, vilka dystra tankar han bar på. Hur mörk och tung måste han inte ha känt denna vårdag, som för oss andra syntes så solig och hoppfull.

Saknaden efter Sven är stor hos oss kamrater; hur oändlig skall den då inte vara hos hans mor, som så tragiskt lämnats ensam. Hos henne bör våra tankar vara, för att hon lättare må kunna bära den stora sorgen.

Lars Blomberg

Moritz Simon kom till Uppsala hösten 1902, men avslutade sina studier i Stockholm, där han blev med. lic. 1909 och disputerade 1917. Uppsalatiden hade han i gott minne, deltog gärna i våra kamratmöten. Och när jag i somras träffade honom i Norge, talade han med glädje om sin uppsalavid och om uppsalavännerna. Då verkade han kry, men efter en kort sjukdom dog han den 22 mars i år.

Som läkare koncentrerade han sig på röntgenologien. Redan 1912 blev han föreståndare för Sabbatsbergs sjukhus röntgenavdelning och var överläkare där 1919—49. Han publicerade ett flertal medicinska arbeten och hade under många år förtroendeuppdrag inom olika läkare-sammanslutningar.

Han lämnar efter sig minnet av en uppskattad läkare och en nobel, försynt kulturpersonlighet.

M. Essén

»Det är inte jag som skall ha tack».

I dagarna är det jämt 25 år sedan jag kom till Södermanland som tjänsteman åt Södermanlands hembygdsförbund. Under ett kvarts sekel inträffar ofantligt mycket. Låt mig berätta några av mina bästa äventyr från den tiden.

Låt mig börja långt bort i tiden både då det gäller kvartseklet och då det gäller den sörmländska fornhistorien. Sommaren 1935 inventerade familjerna Schnell och Florin fornminnena i Stora Malms socken. Min maka och jag kom till östra Vrå, och hon hittade krukskärvor i sandplatån invid grusåsen. På hösten undersökte d:r Florin och jag platsen och fann verktyg, krukskärvor och en kvadratisk husgrund allt ifrån en stenålder, som ligger in emot 5.000 år bort i tiden. En kväll, då vi granskade dagens fynd i vårt nattkvarter, fick vi se i en krukskärva ett hål stort som ett vetekorn. Det var ett vetekorn, eller hade åtminstone varit det. Kornet var bortbränt men hålet stod kvar och genom det blickade vi den kvällen in i en ny och förut okänd sörmländsk miljö, en bondby, vars tegar på sanden vid åsen bar skördar av vete minst ett halvt årtusende tidigare, än vad man dess för innan anat. Jag ber Er tro: En sådan plötslig glimt av oförmodat ljus genom ett litet svart hål, det glömmar man aldrig.

Eller hösten 1954: Lid, en av de minsta kyrkorna i Södermanland skulle restaureras. Valven var målade svarta av järnkaminens sotiga värme. Jag kom ut en dag, då konservatorns vassa hammare började knapra ned de yttersta lagren av valvens vitning, och som ur remnande åskvädersskyar trädde heliga män och kvinnor fram i det höga. Det var S:t Olof, som stupar vid Sticklastad medan slungstenar viner och bysse-skott knallar. Det var Jungfru Maria buren mot himlen av flygsäkra änglar, men framför allt greps jag av bilden av S:t Mikael, ärkeängeln, som med sitt svärd slåss mot läderlappsvingade djävlar med skräpuk-

ansikten på knän och buk. Jag föreställde mig, hur sockenprästen, Laurentius, bett målaren om just den bilden i den del av valvet, som prästen hade mitt framför sig, när han stod inför altaret. Jag tror, att han högmödades och kände sig som en Mikael's like, där han stod i sin kyrka och stred mot hedendomens och otrons djävlar.

Men det största undret av alla under det gångna kvartsseklet har varit att bevittna hur Nyköpingshus vaknat till liv. Hur turistbussarna lämnat sin last av hungriga resenärer vid Tovastugan, hur en gästabudsal mångfaldigat Nyköpings gästabud och hur borggårdarna fyllts av midsommarfirande, som fått uppleva hur brödratron åt sitt gästabud anno domini 1317 eller hur pigan Maria släppte elden lös över Nyköping olycksåret 1665. Självt sitter jag om dagarna i 1600-talets fängelsekyrka, och när jag tittar upp i valvet läser jag vad en av fängknektarna skrivit där: »Anno 1669 Den första februari. Daniel Månsson Kvast.» — — När jag om kvällarna går hem så händer det att jag stannar på Återbärsbron, ser på Kungstornets vita kub och tänker: »Hur kan man vara så förälskad i ett hus?»

Så slutligen ännu ett minne. Det var sommaren 1936. Några andra nyköpingsbor och jag kom till Tystberga kyrka. Vi ville se en runsten, som satt inmurad i gamla trappan upp på valvet. Vi fann, att den måste brytas loss för att man skulle kunna läsa inskriften. Vi skaffade spett och bände loss stenen. Det nya vi fick läsa var: »Krist hjälpe hans själ.» — Kanske låter det inte så märkvärdigt, men att för första gången på kanske 500 år få läsa ett skrivet budskap av det slaget, det är en upplevelse. — Vi ville se mera av stenen. Kanske fanns andra hälften i ett annat trappsteg. Vi sopade trappen, så dammet stod som en brandrök ur trapphålet. Någon hojtade: »Här kommer en gammal säck!» Jag fick den i handen och tänkte kasta ut den på valvet, där det medeltida trätakets takstolar krökte sig som revbenen i ett valskelett, högt ovanför 1600-talets valvkupor. Men jag kastade inte. Det var ingen säck. Jag tog fram den i ljuset och fann att det var ett stycke röllakan av en i Sverige hittills aldrig skådad typ. Nu finns den på Nyköpingshus som en av landskapets största textila dyrgripar.

Så gick vi vidare för att se på ännu en runsten. Den stod mitt i en åker på Tystberga bys marker. Jag sammankallade byalaget och bad dem hjälpa mig sätta stenen på en lämpligare plats. När det var gjort sade byäldsten, en vitskäggig patriark, som varit frikyrkopredikant och kunde lägga sina ord väl: »När vi kör i åkern kör vi rätt över en stor häll. Kan vi inte gräva fram den och se om det också är en runsten?» Vi grävde och fann en häll, stor som ett matsalsbord, men inga runor fanns på uppsidan. Med mycken möda och dåliga verktyg lyckades vi palla upp den, så att jag kunde krypa under den. Då såg jag hur det infallande ljuset markerade en slinga med runor i. Då fick vi jättekraf-

ter, vände stenen och kunde läsa om Manne, som låtit resa stenen och Styvhjält som ristade runorna.

När vi så fått stenen på plats tackade jag byalaget för deras hjälp. Då svarade den vitskäggige patriarken, som kunde lägga sina ord väl: »Det är inte vi, som skall ha tack, det är vi som tacka för vad vi har fått vara med om.»

Södermanlands-Nerikes nation har givit mig ett tack idag som gjort mig glad och stolt, men jag säger: »Det är inte jag som skall ha tack. Det är jag som skall tacka för, vad jag har fått vara med om.»

Ivar Schnell

Ett 50-årsminne

av Fritiof Söderbäck.

I samband med Uppsala studentkårs vårfest i maj 1909 gjorde en skara svenskspråkiga studenter vid Helsingfors universitet ett besök i Uppsala. Med hänsyn till den framträdande roll vår nation kom att spela vid detta besök har nationens förste kurator ansett lämpligt, att någon av de landsmän, som därvid utövade värdskap, skulle berätta något om besöket i innevarande års majhälsning, och han har nu anmodat mig att åtaga mig denna uppgift. Då varken jag eller min fru förde några dagboksanteckningar under våra Uppsalaår och vårt minne av besöket med åren bleknat, har jag genom att kontakta tre gamla landsmän, Nils Oskar Wallin, Jonas Samzelius och Karl Wistrand, samt smålänningen Arvid Uggle, känd för sitt enastående personminne, sökt komplettera vad jag själv och min hustru kunnat draga oss till minnes. Ehuru jag härigenom lyckades samla en hel del värdefullt material, kvarstod likväl en del luckor. Av dessa har jag sedan lyckats utfylla några tack vare den omständigheten, att min uppmärksamhet fästs på en artikel i 1945 års majhälsning, författad av en sentida medlem av Nyländska avdelningen, Våring Jernström. Artikeln lämnar en intressant redogörelse för utvecklingen av förbindelserna mellan nylänningarna och vår nation. Jag hoppas, att Jernström icke tar illa upp, om jag nedan begagnar mig av ett och annat i de av honom lämnade uppgifterna om vad som förekom 1909.

Initiativtagare till besöket var enligt Jernström nylänningarnas dåvarande Kurator Verner Hougberg, sedermera deras kamrer. Jag förmodar, ehuru Jernström icke nämner något härom, att det var den år 1809 timade skilsmässan mellan Finland och Sverige, som närmast gav

impulsen till resan. En förfrågan riktades till Uppsala studentkår, om denna skulle vara villig att i samband med sin vårfest mottaga 75 studenter, varav 15 kvinnliga, från Helsingfors universitet. Denna förfrågan besvarades jakande, men enligt vad jag erfarit, skulle detta icke ha skett med någon större entusiasm, beroende på att många inom kåren alltså var förargade över att finska studenter hade tagit parti mot Sverige vid unionskonflikten 1905. Vad som inträffat var i själva verket, att en ungfinsk falang inom den finska studentkåren sände ett telegram till Norge, innehållande en ovänlig och orättvis insinuation rörande Sveriges sätt att behandla norrmännen. De svenskspråkiga studenterna i Finland hade säkerligen icke någon andel i denna demonstration.

Majoriteten av gästerna tillhörde Nylands avdelning, »men även Aboenser, Wasungar och Viborgare sågs i deras led», säger Jernström, och det är troligt, att flertalet nylänningar gästade vår nation. I varje fall hade den fått de ledande nylänningarna på sin lott, främst deras ledare, Nyländska avdelningens inspektör Axel Wallensköld, professor i romanska språk och sedermera universitetskansler. Av övriga nationer i Uppsala synas norrlänningarna under ledning av sin förste kurator, Gunnar Mångberg, ha visat intresse för besöket. Härpå tyder den omständigheten, att Mångberg tillsammans med vår landsman Hugo Heyman mötte upp vid gästernas ankomst till Stockholm. Våra gäster fördelades på de landsmän, som erbjudit sig att öva värdskap. På min lott föll en jur. stud. Göran Leopold, sedermera rådman i Helsingfors. Jag förlorade efter några år kontakten med honom.

Det kan för sentida landsmän synas egendomligt, att det blev vår nation, som ingalunda hörde till de mest betydande i nationernas förbund, förunnat att spela en ledande roll vid gästernas omhändertagande. Detta förklaras av den anda, som rådde inom nationen under den lysande epok, då Martin Sjölander var nationens förste kurator. För Sjölander och kretsen omkring honom framstod det såsom självklart, att vår nation skulle taga ledningen vid finländarnas besök, och att vårt värdskap skulle utövas med den pompa och festivitas, som nationen på den tiden var van att utveckla i festliga sammanhang.

Härefter några uppgifter om gästerna. Trots den goda hjälp, jag fått, kan jag endast redovisa ett ganska ringa antal av gästerna. I den mån jag vet något om deras vidare öden, återger jag även detta.

För att, såsom det höves, börja med spinsidan kan jag här endast presentera fyra deltagare, nämligen systrarna Karin och Ragni Alfthan, Beatrice Hallberg och Synnöve Gripenberg. Av dessa kan jag endast erinra mig Karin Alfthan och Beatrice Hallberg. Wallin säger i ett brev till mig, att Karin Alfthan var den sötaste av alla de kvinnliga gästerna. Längre fram i livet, då hon blivit gift med Vilhelm Lundvik och bo-

satt i Stockholm, hade jag glädjen göra närmare bekantskap med henne, och jag är efter den bekantskapen benägen att tro, att Wallins om-döme icke innebär någon överdrift. Mot slutet av första världskriget blev hon, tragiskt nog, ett av de många offren för spanska sjukan. Beatrice Hallberg charmade landsmännen med sitt trevliga sätt. Synnöve Gripenberg blev omsider svensk medborgare genom giftermål med professor Theodor Odhner.

Av de manliga gästerna har jag redan nämnt tre och kan härutöver redovisa följande.

Harald Öhquist, som i likhet med en del andra nylänningar, exempelvis General Heinrichs, via jägarrörelsen kom att ägna sig åt militäryrket, spelade under de två krigen mot Ryssland en mycket framskjuten roll. Under 1942—1944 var han sålunda överbefälhavare på Karelska näset. I september 1942 hade jag och en del andra representanter för svensk industri efter inbjudan från högkvarteret nöjet gästa honom i hans kvarter på Näset. Jag anade inte då, att han var en av våra gäster 1909.

Georg Gripenberg, sedan diplomat och under några år finsk ambassadör i Stockholm.

Rainer von Fieandt, sedan bl. a. chef för Finlands bank och under en kort tid 1958 statsminister.

Två bröder Pipping, Nils och Rolf, bägge sedermera professorer vid Åbo akademi.

Kurt Antell, sedermera chef för Riksdagens svenska kansli. Spelar alltså en framskjuten roll i Svenska folkpartiet.

Runar Schildt, sedermera känd författare.

Två bröder Öhman, av vilka den ene, Arne, blev bankdirektör och den andre, Rolf Edvard, stadsläkare i Hangö och gift med en dotter till Professor Wallensköld.

Arne Jörgensen, sedermera bibliotekarie vid Helsingfors universitetsbibliotek; med honom bevarade jag kontakten under åtskilliga år.

Friherre Carl von Born, sedermera godsägare på släktgården Stor-Sarvlax.

Johannes Hedengren, nedan omnämnd som talare, och Åke Grotenfelt.

Vad festligheterna beträffar, är kronologin en smula osäker, men jag tror, att händelseförloppet var följande. Antagligen anlände gästerna dagen före värfestdagen. Enligt Samzelius hade Uppsala studentkår på ankomstdagen ordnat en högtidlig mottagning på kårens lokal. Samzelius uppger, att mottagningen var ganska fåtaligt besökt från Uppsala-studenternas sida, och att stämningen åtminstone till en början var en smula tryckt. Den synes emellertid så småningom ha tinat upp tack vare den hjärtlighet och gästfrihet, varmed våra landsmän, med natio-

nens inspektör Rutger Sernander och Sjölander i spetsen, mötte gästerna. Jernström skildrar ett besök av nylänningarna på vår nation senare på dagen på följande sätt: »Nylänningarna samlades nere i hallen. Vårdarna samlades i salen. Under stridslarm, avsjungande vilda sånger, tågade nylänningarna upp och formerade led mot sörmänningarna och närkingarna. Hövdingarna, Rutger Sernander för Sörmland-Närke och Johannes Hedengren för Nyland, höll var sitt formfulländade retoriskt klingande tal. Därefter tågade de båda nationerna mot varandra och föll i varandras armar. — Förbrödringen var ett fullbordat faktum». Ehuru jag icke har något minne av denna mottagning på nationen, har jag ingen anledning ifrågasätta riktigheten av Jernströms skildring.

Programmet följande dag var det traditionella: Kl. 12 aulakonsert, senare på eftermiddagen fest i botaniska trädgården med hyllningsanföranden och studentsång och på kvällen middag med bal på nationen. Det är väl troligt, att ett och annat par, trots den kyliga väderlek, som rådde under festdagarna, sökte sig upp till slottet efter balens slut.

Tredje dagens program inleddes med en utfärd i landåer till Linnés Hammarby. För att förhindra förkylning dracks glögg, vilken serverades på berget i parken framför Linnés museum. Bland de fotografier, som min hustru och jag bevarar från våra Uppsala-år, finns några från besöket i Hammarby, tyvärr en smula bleknade med åren. Ett av dem återger nedmarschen från berget. Man ser gäster och värdar vandrande par efter par och — enligt anteckning av mig på fotot — sjungande »Vi gå». Sjölander, som går i teten med ryggen mot fotografen, agerar tydligen sånganförelse, en uppgift, som alltid roade honom. Att döma av fotot tycks glöggen ha haft åsyftad värmande effekt. På kvällen gav landsmännen middag för sina gäster på Hörnan. Från denna fest minns jag ett högstämt och väl format anförande av Georg Gripenberg, som grep våra hjärtan.

Följande dag nödgades värdar och gäster skiljas på grund av gästernas avresa. Skilsmässan blev dock icke total. Några av värdarna följde sina nyförvärvade vänner till Stockholm, där festligheterna fortsatte ett par dagar med bankett på Hasselbacken, operabesök m. m. Men det var inte nog härmed. En liten trogen skara, nämligen Sjölander, Wallin, Samzelius och Harald Cederbaum, vägrade slita sig från gästerna, så länge dessa ännu befann sig på svenskt område. De följde således med båten till Furusund, dit man anlände mitt på natten. Efter ett sista, sannolikt gripande farväl sökte svenskarna nattlogi på Furusunds hotell. Med stor möda lyckades de väcka liv i personalen och avtvinga denna en nattsexa. Och sedan har man anledning förmoda, att de sov ganska gott.

Detta är de yttre konturerna av mötet 1909. Behållningen därav för oss deltagare var, att vi roade oss kungligt och knöt vänskapsband med

våra gäster. På längre sikt fick detta möte en större betydelse, då därigenom lades grunden till det umgänge mellan vår och Nylands nation, som består än i dag, ett umgänge, som under sitt tidigare skede var mera sporadiskt men så småningom blivit regelbundet och — särskilt efter genomförandet 1941 av stipendiatutbyten — nästan fått karaktären av en institution. Såsom ordförande i vår veteranförening deltog jag efter världskrigets slut en följd av år i nationens festligheter på 1 maj, och jag hade därvid glädjen konstatera, att det alltid fanns någon representant för nylänningarna bland nationens gäster. Beträffande de närmare detaljerna i utvecklingen av förbindelserna mellan vår och Nylands nation hänvisar jag till Jernströms artikel.

Vi, som var med anno 1909, kan känna oss tillfredsställda, ja, stolta över det sätt, varpå vi då tog emot våra gäster. Den spontana hjärtlighet, varmed vi mötte dem, väckte ett varmt gensvar i deras hjärtan, och dessa känslor har fortplantat sig till senare studentårgångar. Måtte de länge bestå.

Så långt Söderbäck.

Hur såg då nylänningarna på 1909 års besök? Genom välvilligt bistånd av nylänningen Kaj Nyreen har jag fått tillfälle att taga del av några dagboksanteckningar från det aktuella tillfället.

Vid ett samkväm på Nylands nation i februari 1909 erfor man att ett allmänt svenskt studentmöte skulle ske i juni och man tyckte att detta skulle vara ett lämpligt tillfälle att knyta kontakter vid. Kurator vände sig i ett brev till Värmlands nations kurator för att förhöra sig om lämpligheten av företaget. Denne meddelade att studentmötet inte skulle bli av, men att man ändå borde träffas förslagsvis på vårbalen.

Nylänningarna anlände till Upsala den 18 maj för att begå vårbalen. Kohorten bestod av ungefär 75 personer. Många prominenta personer deltog, Runar Schildt, Harald Öhquist, Eirik Hornborg, Kurt Antell m. fl.

I Upsala, dit man anlände kl. 4 på dagen, mötte studentkåren och därefter intogs middag på Norrlands Nation. »Tack vare den kända svenska gemytligheten var stämningen snart förtroligt kamratlig; de officiella talen verkade genom sin högtidlighet nästan ett steg tillbaka». Därpå tågade man till studentkårens lokaler »genom regn och slask längs träckiga och svagt upplysta gator». Käraftonen där med bål och annat var tydligen mycket gemytlig.

»Bland våra värddar var det sörmlänningarna och nerkingarna som särskildt tycktes vilja taga sig oss an. De bjödo oss på vårbal och supé följande kväll till Södermanlands-Nerikes Nation. I denna nation, en bland de första och största i Upsala, föreföll det som om ett synnerligen lifligt studentgemyt vore rådande. Ett studentspex: »På Madagaskar» hade där nyligen gått öfver scenen och visor hänförande sig härtill voro äfven denna kväll mycket populära bland mindre kotterier. Man skålade, pratade och sjöng och »Länge lefve Uschiamēja uti de sörmländskes, sörmländskes krets» ljöd ännu då uppbrottets tid var slagen . . .»

Värkonserten får ampla lovord. »Det var en grann syn». Södermanlands-Nerikes nation hade i god tid inbjudit alla finländarna till vårbalen. »Några voro därjämte inbjudna till ett par andra nationer, men hamnade dock alla till sist i sörmlänningarnas och nerkingarnas hemtrefliga nationshus. Här rådde en äkta feststämning i de till trängsel fyllda rummen». »Under kvällens lopp uppträdde »trubaduren» kand. Hyltén-Cavallius med sång, hvarjämte äfven nationens orkester, mest blåsare, den s. k. »Sjölanderska hornboskapen» lät höra sig. Slutligen tågade man upp till slottet och hälsade den uppgående solen med sång.»

Under dagen besåg man sedan staden, Högarna och Hammarby och på kvällen samlades man till avskedsfest på Hörnan, där Rutger Serander höll ett inspirerat anförande.

Ja, detta var i korthet några nyländska synpunkter på upsalabesöket. Det goda förhållande som då uppstod mellan Nylands Nation och Södermanlands-Nerikes Nation har sedan dess vidare-utvecklats och förstärkts, bland annat genom våra årliga stipendiat- och representantutbyten. Det är därför vi nu med en särskild glädje och inspiration i vår går att fira 50-årsjubileet av 1909 års härnadståg.

J. M.

Förste kurator har anmodat mig att skriva några rader om nationens representation vid värfesten i Helsingfors våren 1934 eller 25 år efter att dessa förbindelser mellan Södermanlands-Nerikes och Nylands nationer börjat. Jag hade för egen del redan en gång tidigare varit över på värfesten (1931, tillsammans med Per Dohlwitz) och hade de angenämaste minnen av några korta och intensiva dagar i kretsen av nyländska kamrater. Nu, våren 1934, då jag var förste kurator, hade vi mottagit en inbjudan från Nylands nation att med anledning av 25-årsjubileet sända 4 representanter i stället för i vanliga fall 2. Det blev så beslutat att jag skulle anföras av kvartett bestående av andre kurator Sven Ottosson, bibliotekarien Gunnar Annell samt David Melchersson. Resan

företogs som vanligt med båt från Stockholm till Åbo, där vi på förmiddagen ankomstdagen voro gäster vid en lunch som Åbo svenska studentkår gav för samtliga rikssvenska gäster, vilka utom nationens ovan angivna utgjordes av studentkårens dåvarande vice ordförande Gunnar Heckscher samt Värmlands nations förste kurator Karl Björklund. Om det var ytterligare några rikssvenska gäster det året kan jag ej erinra mig. Efter den nämnda lunchen visades vi omkring i Åbo och bereddes tillfälle att se det gamla slottet under sakkunnig ledning. Därefter gick färden vidare med tåg till Helsingfors, dit vi anlände på eftermiddagen och blev som vanligt mottagna vid stationen av Nylands nations representanter och fördelade på olika värdar. Jag bodde hos med. kand. Johan Nybom (yngre bror till Randall) på Kalevagatan 13 (adressen Kalevakatu kolmetoista inövades samma afton för den händelse finsktalande droskchaufför skulle behöva anlitas).

På kvällen första dagen var det säkerligen något gemensamt välkomstsamkväm, men här är det möjligt att jag blandar samman programmet med det 3 år tidigare anordnade samkvämet på restaurant Kaisaniemi, vilket jag vill minnas påminde om vårt eget Rullan. Vårfesten ägde rum följande dag i Brunnsparken, där vårfesttalet hölls av professor Granfelt, och vid vårbalen samma kväll voro vi välplacerade gäster med älskvärda nyländska damer.

Under besöket hade även Nylands nation en separat fest för sina gäster från Södermanlands-Nerikes och Värmlands nationer, där inspektor Ragnar Furuholm och kurator Ragnar Granit presiderade. Furuholm var sedan länge väl känd för nationen i Uppsala och dess medlemmar och var en avhållen och uppburen inspektor för Nylands nation. Granit är numera professor i neurofysiologi vid Karolinska institutet i Stockholm. Utom dessa båda träffade vi samman med ett flertal nylänningar av båda könen. Klubbmästare var Gunnar Aminoff och klubbmästarinna Cilla Frankenhaeuser. Nils Meinander var om jag minns rätt nationens sekreterare och aktiv på många olika sätt.

En av dagarna, jag minns ej om före eller efter vårfestdagen, reste vi med båt från Helsingfors till Borgå, där Runebergsgården besågs. Här efter var hela sällskapet inviterat till lunch på Kullo gård hos godsägare Frankenhaeuser (Cillas fader) och här gjorde värden det regitekniskt mycket lyckade greppet att låta lunchen bestå endast av utomordentligt goda maträtter samt öl och vatten, varför det var friska och hurtiga människor som senare återvände till Helsingfors och aftonens övningar.

En dag var även samtliga nationens representanter inbjudna till lunch hos Ragnar Granit och hans maka.

Så småningom skedde hemfärden till Uppsala under kollationerande av angenäma minnen, och redan då var det en del som kanske framstod

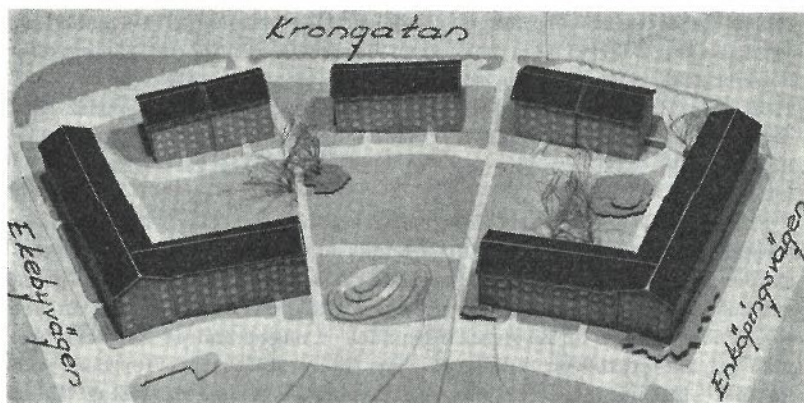
något dunkelt, varför det nu, 25 år senare, kan vara väl mycket begärt att kunna ge en exakt skildring av händelseförloppet. Väl hemkomna rustade vi oss för att mottaga våra egna nyländska gäster till vårfesten, vilka detta år voro många, både officiellt inbjudna (4 st.) och av egen önskan och på egen bekostnad överresta. Nationens gäster voro bankdirektör Arne Öhman, som var en av dem som gästade nationen 1909. Han åtföljdes av sin dotter Anita samt Cilla Frankenhaeuser (numera svenska och gift med Eyvind Johnson) och stud. Erik Stenius. Bland övriga gäster minns jag Per Olof Barck, Marga Serlachius och Iris Galén.

För mig var det utomordentligt angenämt att redan 3 år efter mitt första besök få återkomma till Nylands nation och återknyta bekantskaper och göra nya sådana. Jag hade då också tillfälle att konstatera att generationsväxlingen sker mycket fortare i Nylands nation än hos oss. Under senare år ha dessa förbindelser något ändrat karaktär genom stipendiatutbyten, vilket givetvis är av stort värde för dem som komma i åtnjutande av förmånen att under en längre tid vistas vid en annan högskola. Men man må hoppas att även plats skall finnas för studentutbyten under glada former.

Mellan detta besök och årets jubileum inföll Finlands båda krig och särskilt under vinterkriget stupade många av de män som i början av 30-talet varit glada studenter i Nylands nation. Jag erinrar mig från de många dödsannonser, som upptog första sidan i Hufvudstadsbladet bl. a. Gustaf Adolf Donner och Gunnar Mickwitz, vilka båda hade många vänskapsband i Uppsala.

Sven Frigell

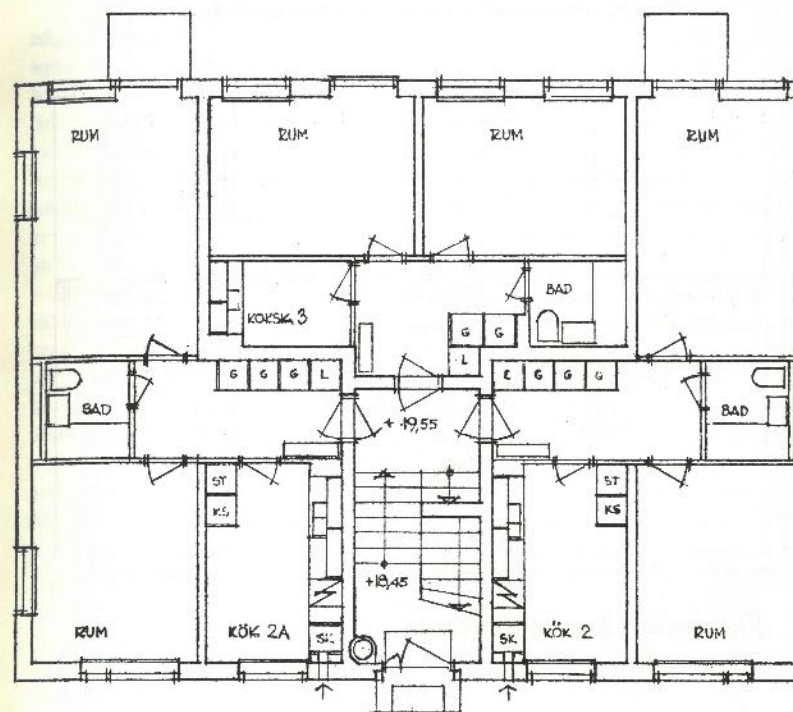
Nationens studentbostäder.

Som bekant har Nationen sedan länge haft planer att uppföra studentbostadshus i kvarteret Triangeln (beläget mellan den nuvarande studentstaden och epidemisjukhuset). Arbetet på detta projekt har under det gångna året bedrivits med mycket hög intensitet och första spadtaget på detta bygge, som är Nationens hittills största, togs den 25 februari 1959. En kort redogörelse kan därför vara av intresse.

Sedan Stiftelsen Södermanlands-Nerikes Nations Studentbostäder bildats och dess styrelse och arbetsutskott utsetts under höstterminen 1957 vidtog ett intensivt planeringsarbete under vårterminen 1958. Ett antal informationsmöten hölls med landsmännen och med ledning av de synpunkter, som då framkommit, planerades sedan bebyggelsen i samarbete med arkitekt von Schmalensee, som har utarbetat stadsplanen och ritat husen.

De slutliga planerna kom i mycket att avvika från tidigare preliminära projekt sedan Kungl. Bostadsstyrelsen, främst genom byrådirektör Assis utredningar, visat att det är ekonomiskt förmånligt att bygga studentrum i grupper kring ett kök eller pentry i stället för att som tidigare lägga dem utefter korridorer. Dyliga grupper av studentrum belånas («subventioneras») efter samma principer som korridorenkelrum. De har framför dessa den fördelen, att de tillåta en ur många synpunkter önskvärd gruppbildning bland studenterna. Särskilt för ett par gifta aktiva studenter är det utomordentligt tillfredsställande att möjligheten föreligger att hyra två angränsande rum med tillhörande badrum och kök eller pentry, som ur kostnads- och belåningssynpunkt

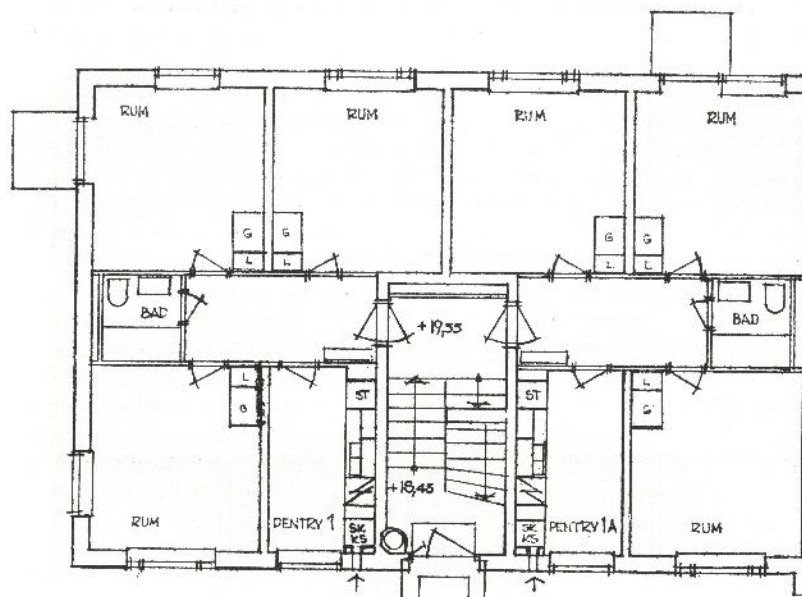

Planskiss över dubletterna.

är likvärda med individuella studentrum och inte med familjelägenheter.

Bebyggelsen har därför huvudsakligen planerats som grupprum, men för att tillgodose kravet på korridorenkelrum från de studenter, för vilka en gruppbildning ter sig mindre önskvärd, har också ett antal korridorenkelrum planerats. Vid de tidigare nämnda informationsmötena framfördes nämligen sådana krav allmänt.

I kvarteret Triangeln har Västmanlands-Dala Nation tilldelats toppen och Södermanlands-Nerikes Nation basen. Basen är relativt stor och tillåter en ganska omfattande bebyggelse. Fig. 1 visar ett fotografi av modellen till bebyggelsen sedd från Triangelns topp. Det totala rumsantalet uppgår till icke mindre än 464 stycken och har fördelats på följande sätt.

Planskiss över tripleterna.

Korridorrenkelrum:	128 st. rum
Grupprumsenheter:	
dubletter m. pentry och bad (34 st.)	68 st. rum
2 rum, kök och bad (68 st.)	136 st. rum
3 rum, kök och bad (44 st.)	132 st. rum
	<hr/>
	Summa 464 st. rum

Planlösningarna för de olika typerna av grupprumsenheter framgår av fig. 2.

De beräknade kostnaderna för hela projektet uppgår till c:a 7 miljoner kronor. Då alla rum planerats för aktiva studenter erhålles som redan nämnts ett ränte- och amorteringsfritt tilläggs lån (»subvention») på 5.000 kr. pr rum, d. v. s. totalt 2,32 miljoner kronor. Resten av byggnadskostnaderna skall täckas genom lån. Såsom allmännyttigt bostadsföretag kan nämligen husen belånas till 100 %.

På grund av projektets storlek är Nationens möjligheter att täcka någon väsentlig del av byggnadskostnaderna genom insamlade medel synnerligen begränsade. Stiftelsen har därför föredragit att planera byggnaderna så att den totala produktionskostnaden skall falla inom den ram, som accepteras av Kungl. Bostadsstyrelsen. Detta gör, att all lyx har bannlysts, men å andra sidan har vid planeringen stor omsorg nedlagts på att ge husen en sådan utformning, att de framtida underhållskostnaderna blir låga. Husen får fasader av gult tegel och tak av svart tegel. Trapporna blir av sten och de lägenhetsskiljande dörrarna ekfanerade. Köken får normal svensk standardinredning.

Den nu påbörjade etappen av bygget innehåller 192 st. rum och beräknas bli inflyttningsklar till början av vårterminen 1960. Generalentreprenör för denna etapp är Uppsvenska Byggnadsgillet. Aterstoden, som bl. a. omfattar samtliga korridorrenkelrum, beräknas igångsättas hösten 1959 för att vara inflyttningsklar vid början av höstterminen 1960.

Stiftelsens styrelse, som valts av Landskapet och där hembygdsrepresentanterna utsetts på förslag av respektive Landshövdingar, har f. n. följande sammansättning:

Inspektor

Skattmästaren Självskrivna ledamöter.

1:e Kurator

Representanter för Sörmland:

Bankdirektör Jacob Hagströmer, Nyköping,
Disponent Sture Nilsson, Eskilstuna.

Representanter för Närke:

Bankdirektör Elof Ekman, Örebro,
Direktör Albin Rapp, Örebro.

Övriga ledamöter:

Fil. kand. Jörgen Ahlinder,
Pol. mag. Lennart Bodström,
Fil. mag. Sylvia Boström,
Adjunkt Ingvar Folkesson,
Överläkare David Melchersson,
Akademikamrer Lars Mårdell,
Tingsnotarie Bo Nordenborg (sekreterare),
Fil. mag. Bo Nyman.

Av Uppsala stad utsedd ledamot:

Ordinarie: Ombudsman Sven Westin.
Suppleant: Advokat Henning Robertson.

Arbetsutskottet har haft följande sammansättning: Skattmästaren bankdirektör Jonson, adjunkt Folkesson, överläkare Melchersson, aka-

demikamrer Mårdell, fil. mag. Nyman samt undertecknad såsom ordförande. Tingsnotarie Nordenborg har varit sekreterare både i Styrelsen och i dess arbetsutskott.

Följande konsulterande firmor har deltagit i planeringsarbetet: A. Lindegréns konsulterande ingenjörbyrå AB (planering i allmänhet), S.-E. Bjerking's konsulterande ingenjörbyrå (statistiska konstruktioner), S. A. Danielsons ingenjörbyrå (VVS) och konsulterande ingenjör B. Alhager (elektriska installationer). För trädgårdsplaneringen svarar trädgårdsarkitekt S. A. Hermelin.

Till sist vill jag framföra ett mycket varmt tack för det uppoftande arbete Stiftelsens och arbetsutskottets övriga medlemmar nedlagt på denna verksamhet. Särskilt för arbetsutskottets medlemmar har arbetet under långa perioder varit verkligt betungande och icke endast inneburit deltagande i ett stort antal långa sammanträden utan också ett omfattande utredningsarbete med därtill hörande specialstudier och uppvaktningar. Utan deras sällsynt uppoftande och osjälviska arbete hade icke Nationens byggnadsverksamhet kunnat fortskrida i den takt som hittills skett.

Stig Claesson

Veteranerna.

Räkenskaperna 13/4 1958—17/4 1959.

Ingående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1941 3.960:54; Å sparkassa 428:84; Å postgiro 157:73. Kronor 4.547:11.

Inkomster: Avgift ss. ständig medlem 50:—; Årsavgifter 1.540:—; Räntor 156:51; Försålda majhälsningar 38:—. Kronor 1.784:51. Summa kronor 6.331:62.

Utgifter: Tryckning och expediering av Majhälsning 1.902:20; Förvaltningskostnader 126:10; Bidrag till kuratorsarvode 50:—. Kronor 2.078:30.

Utgående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1941 3.960:54; Å sparkassa 139:35; Å postgiro 153:43. Kronor 4.253:32. Summa kronor 6.331:62.

Föreningens nämnd.

Valda ledamöter: Sven Frigell, lasarettsläkare (ordf.), Eric Wahlberg, förbundsdirektör (v. ordf.), Fritiof Söderbäck, direktör, Arne Furumark, professor, Lars Andér, med. lic. och Jonas Samzelius, f. d. Förste bibliotekarie.

Självskrivna ledamöter: Stig Claesson, professor, Nationens inspektör, Jan Mårtenson, jur. stud., Nationens förste kurator, Ewert Jonsson, bankdirektör, Nationens skattmästare (föreningens skattmästare).

Nya medlemmar.

Ständiga: Jur. kand. G. L. Malmros.

Årligt betalande: Bankdir. Birger Hermansson, Fil. mag. Gun Nyman.

Avgifterna för 1959.

Årsavgiften till Veteranerna är 5 kronor. Ständig ledamot erlägger minst 50 kronor; understödjande ledamot 100 kronor. Avgiften erläggs lämpligast genom insättning å postgirokonto 25906, Södermanlands-Nerikes Nations Veteraner. Exemplar av tidigare årgångar av Majhälsning finnes alltjämt i lager. De försäljas till ett pris av 1:— per årgång. Varje landsman, som tillhört Nationen efter 1927 kan sålunda genom inköp av önskat antal Majhälsningar få en fyllig skildring av nationslivet under den egna studietiden.